Наш ДІМ

1
2003

Для тих, хто будує або вже має оселю

З Новим 2003 роком!

Будинок-готель

Юридичні консультації

Ландшафтний дизайн

Мансарду – власноручно!

Альтанка... Це ж просто!

ШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ! ДЯКУЄМО, ЩО В 2003 РОЦІ ВИ ОБРАЛИ САМЕ НАС!

ЧИТАЧІ ЗАПИТУЮТЬ – ЮРИСТ ВІДПОВІДАЄ!

Шановні читачі!

Редакція досить часто отримує листи від Вас з юридичними запитаннями. Тривалий час ми не відповідали на них, оскільки не мали змоги. Сьогодні ж ми відкриваємо нову рубрику "Читачі запитують – юрист відповідає". Цю рубрику погодився вести відомий київський юрист Стефанович Юрій Віталійович. Юридичні консультації на сторінках нашого журналу будуть безкоштовні. Чекаємо і надалі на Ваші запитання щодо приватного будівництва, купівлі-продажу осель, отримання будинків у спадщину. Адреса і телефони редакції – в кінці журналу.

Колектив редакції

Громадянка Калій Олександра Владиславівна з Чернігівщини запитує, яким чином вона може придбати у власність житловий будинок.

Придбання будинку, а саме перехід права власності на майно від однієї особи до іншої, в даному випадку, відбувається шляхом укладення договору купівлі-продажу житлового будинку, за яким одна сторона (продавець) зобов'язується передати житловий будинок (майно) у власність (повне господарське відання або оперативне управління) іншій стороні (покупцю), а покупець зобов'язується прийняти це майно та сплатити за нього визначену грошову суму (ціну).

Договір купівлі-продажу нерухомого майна характеризується певними правовими та процесуальними особливостями. Так, відповідно до Цивільного кодексу України, зокрема статті 227, договір купліпродажу житлового будинку повинен бути нотаріально засвідчений, якщо хоча б однією зі сторін договору є громадянин (фізична особа). Якщо цієї вимоги не дотримано, договір вважається недійсним. Договір купівлі-продажу житлового будинку повинен бути зареєстрований у виконавчому комітеті місцевої Ради народних депутатів.

Засвідчення договору здійснюється нотаріусом відповідного нотаріального округу, в межах території якого розташований об'єкт купівлі-продажу.

Для нотаріального засвідчення договору власник має довести факт належності йому житлового будинку за допомогою документів:

1) які встановлюють право власності:

- нотаріально засвідчений або зареєстрований на біржі договір купівлі-продажу;
- нотаріально засвідчені договори дарування, міни, довічного утримання;
- свідоцтво при придбання житлового будинку з прилюдних торгів;
- свідоцтво про право приватної власності на будинок;
- свідоцтво про права на спадщину;
- свідоцтво про права власності на частку у спільному майні подружжя;
- рішення суду;
- свідоцтво про право власності, видане органом приватизації;
- договір про поділ майна;

2) довідки бюро технічної інвентаризації (БТІ), або довідки виконавчого комітету (в населених пунктах, де інвентаризація не проведена), в яких викладено характеристику відчужуваної будівлі, мають свідчити про офіційну реєстрацію цього майна державними органами. При цьому документи, що встановлюють право, не повинні викликати сумніву у їх вірогідності.

При засвідченні даного договору нотаріус повинен перевірити відсутність заборони відчуження або арешту майна.

Хочу звернути вашу увагу на те, що перехід права власності на будівлю (споруду) до набувача (покупця) не тягне за собою автоматичного переходу права власності на земельну ділянку, на якій розташована будівля (споруда). Перехід права власності на землю вимагає окремого договірно-правового регулювання шляхом укладення відповідних цивільно-правових угод між власником земельної ділянки та набувачем (покупцем) будівлі (споруди).

Документ, який підтверджує право власності на земельну ділянку, видається виконавчим комітетом відповідної сільської, селищ-

Зміст

ної, міської Ради, про що робиться запис у земельно-кадастровому документі - державному акті про право власності на землю. У державному акті вказується розмір земельної ділянки, а в графічній частині показуються межі всієї земельної ділянки, на якій розташований об'єкт нерухомості.

Слід звернути увагу і на те, що при купівлі земельної ділянки, на якій розташована будівля (споруда), власник не може змінювати цільового призначення землі, отже не може без відповідного погодження на це використовувати, наприклад, житлову будівлю як офісну, дачний будинок під житловий, тощо.

Громадянин Павлов Юрій Анатолійович з Черкаської області запитує: які існують обмеження прав на земельну ділянку?

Відповідно до Земельного кодексу України, зокрема статті 111, право на земельну ділянку може бути обмежено законом або договором шляхом встановлення:

- заборони на продаж або інше відчуження певним особам протягом встановленого строку;
- заборони на передачу в оренду або суборенду;
- право на переважну купівлю у разі її продажу;
- умови прийняття спадщини тільки визначеним спадкоємцем;
- умови початку і завершення забудови або освоєння земельної ділянки протягом встановлених термінів;
- заборони на впровадження окремих видів діяльності;
- заборони на зміну цільового призначення земельної ділянки, ландшафту та зовнішнього виду нерухомого майна;
- умови здійснити будівництво, ремонт або утримання дороги, ділянки дороги;
- умови додержання природоохоронних вимог або виконання визначених робіт;
- умови надавати право полювання, вилову риби, збирання дикорослих рослин на своїй земельній ділянці в установлений час і в установленому порядку.

Обмеження використання земельної ділянки підлягають державній реєстрації і діють протягом терміну, встановленого законом або договором.

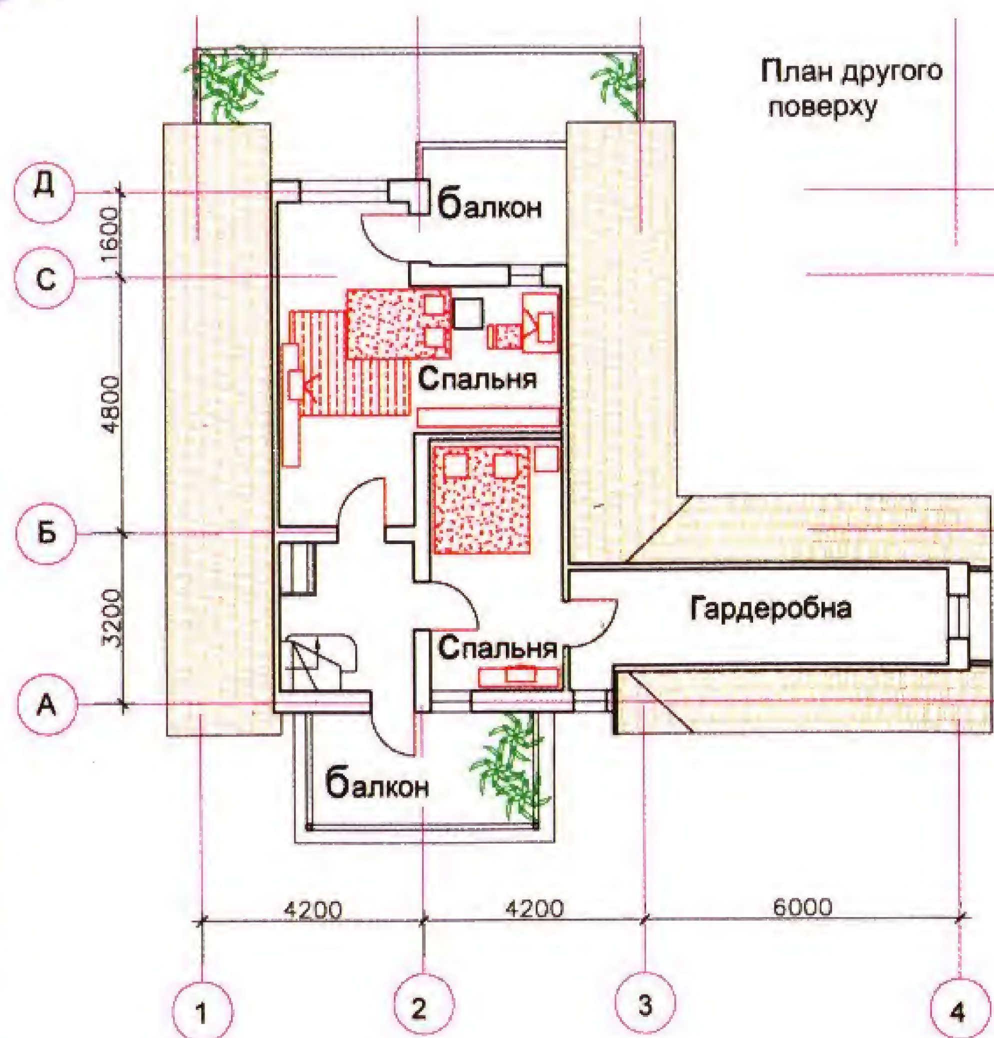
Громадянку Козачук Марину Василівну з Донецької області хвилює питання: як бути у випадку, коли особа, яка є заповідачем, внаслідок фізичної вади не може самостійно укласти та засвідчити заповіт своїм підписом?

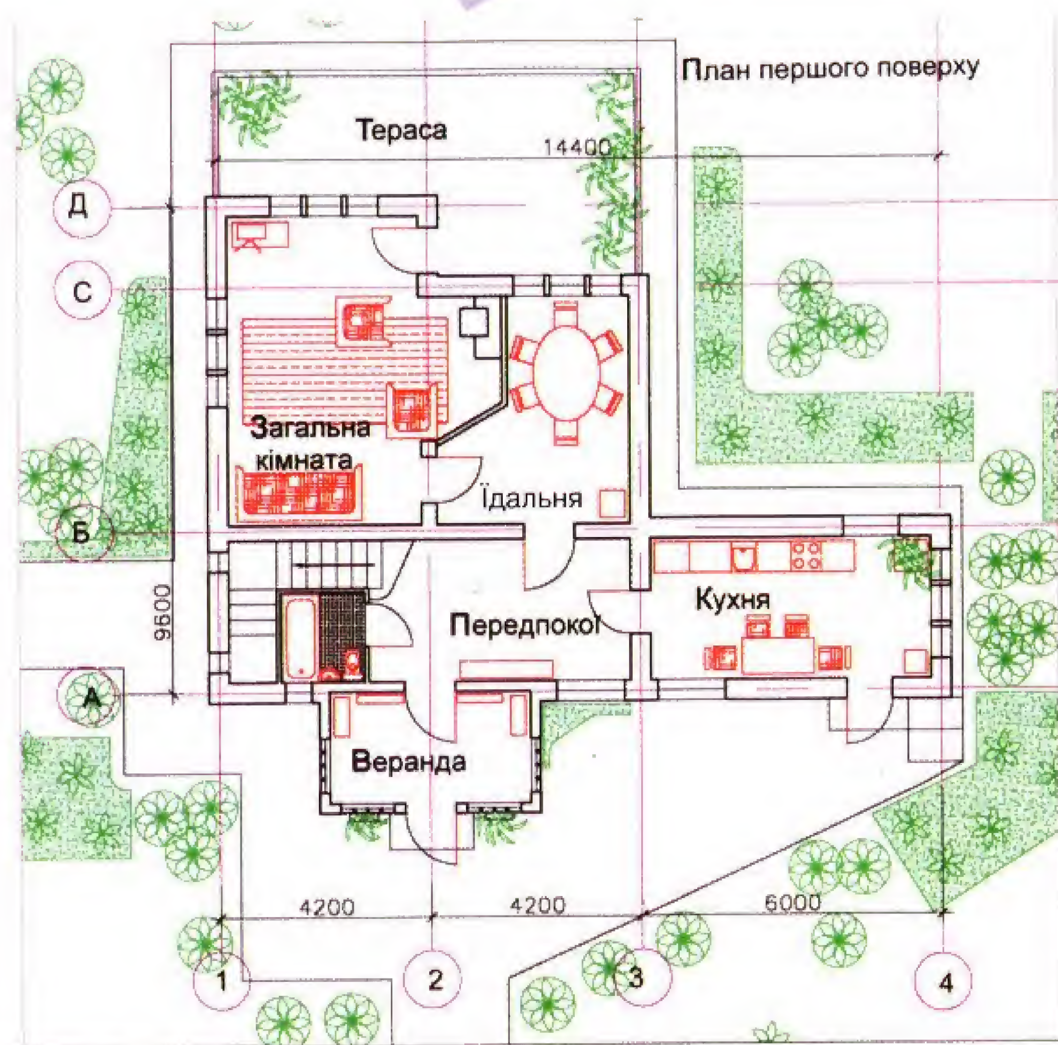
Відповідно до чинного законодавства України, заповіт повинен бути укладений у письмовій формі із зазначенням місця і часу його укладення, підписанний особисто заповідачем і нотаріально засвідчений (стаття 541 ЦК України).

Усі нотаріально-засвідчувальні угоди, заяви, в тому числі заповіт, підписуються заповідачем у присутності нотаріуса. Якщо заповідач внаслідок фізичної вади, хвороби, або з будь-яких інших причин не може власноручно підписати заповіт, за дорученням заповідача він може бути підписаний іншим громадянином. Це регулюється відповідними правилами. Так, якщо громадянин, який звернувся за вчиненням нотаріальної дії, неписемний або сліпий, нотаріус, крім того, читає складений текст заповіту, про що на документі робиться відповідна відмітка. Якщо сліпий громадянин писемний, він сам підписує документ. Якщо громадянин, що звернувся за вчиненням нотаріальної дії, глухий, німий, або глухонімий, він сам читає документ та підписує його. Якщо такий громадянин неписемний, то при вчиненні нотаріальної дії обов'язково повинна бути писемна особа, яка може порозумітися з глухим, німим, або глухонімим громадянином і засвідчити своїм підписом, що зміст заповіту відповідає волі учасника нотаріальної дії. Громадянин, на користь якого заповідується майно, не вправі підписувати заповіт за заповідача.

Ошатний будинок для невеликої родини

Наведений проект будинку – для невеликої родини з 4-5 осіб. Ошатний дерев'яний будинок має розвинуті літні площі, велику загальну кімнату з каміном і окремим приміщенням обідньої зони. Простора кухня стане улюбленим містом спілкування родини. Кухня має окремий літній вихід і зручне розташування обладнання. З передпокоїв по сходах вихід на другий поверх, де розташовано дві спальні і гардеробна. Велика спальня має вихід на балкон і робочу зону - кабінет. Над верандою розміщено ще один балкон, що має вихід з холу зі сходами.

Представлений будинок виконано з дерев'яних з утепленням щитів, які оздоблено білою вагонкою. Однак наведена схема планів дозволяє будівництво і з традиційного матеріалу - цегли.

Площі основних приміщень:
Перший поверх, м²: веранда - 8; передпокої (включаючи сходи і сан.вузол) - 20; кухня - 14; їдальня - 15; загальна кімната - 24.
Другий поверх, м²: хол - 7; спальня - 12; спальня - 22; гардеробна - 12.5.
Площа забудови - 123 м². Загальна площа - 126.5 м². Житлова площа - 73 м².
Площа літніх приміщень - 35 м²

Кандидат архітектури **Зиміна С.Б.**

Будинок для молодої родини

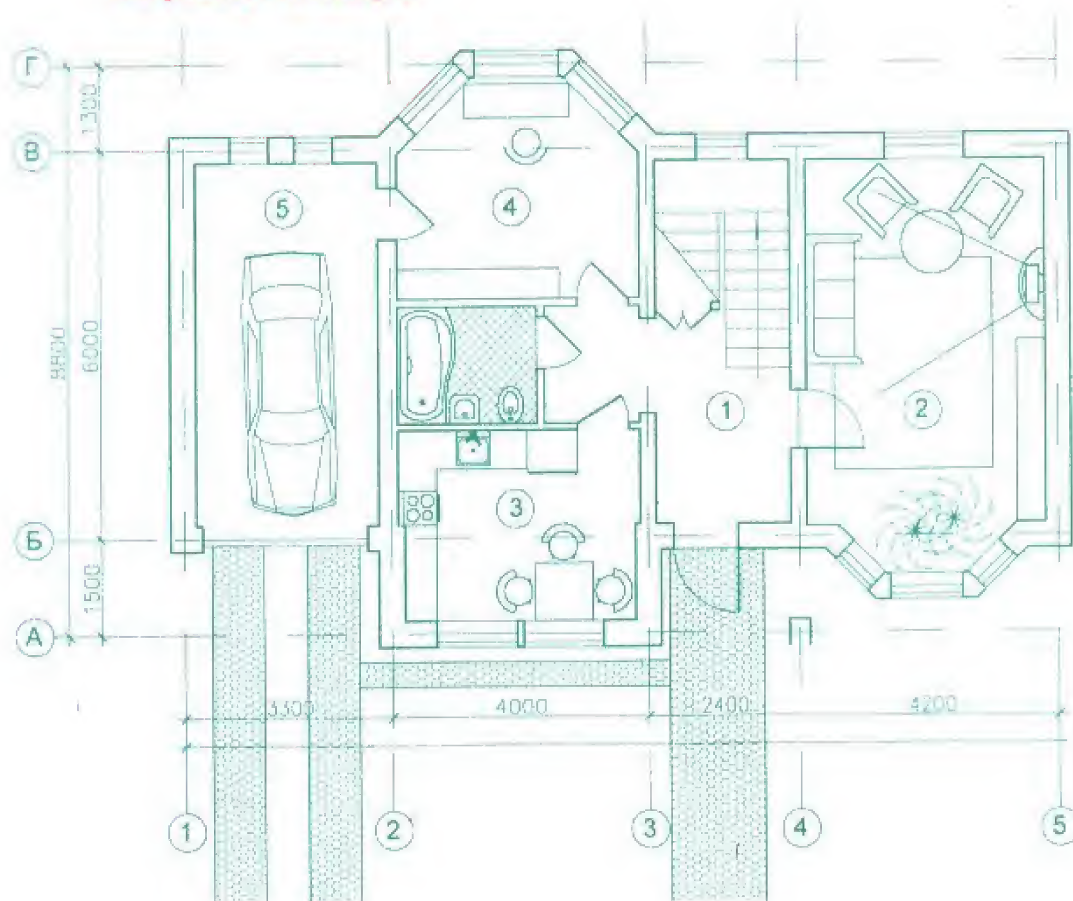

Наведений ошатний будинок найбільш підійде для молодої родини, що складається з батьків і одного-двох дітей. Невибаглива, але досить гармонійна архітектура будинку не потребує великих коштів, а чітка планувальна схема зробить ваше життя спокійним і врівноваженим.

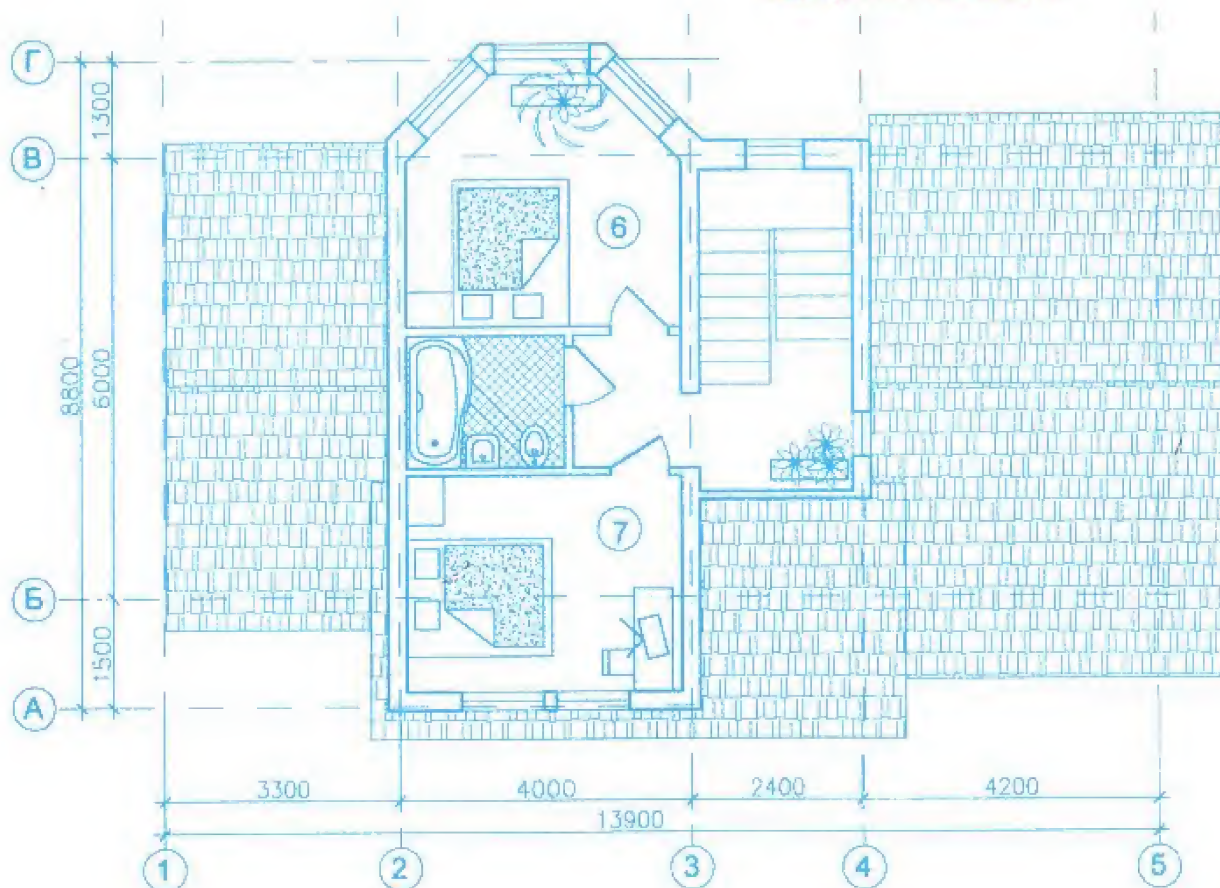
Вхід до будинку дещо заглиблено - він ніби "ховається" від стороннього погляду. Невеличкий квадратний хол (1) продовжується сходами на мансардний поверх. Під сходами розташована комірчина. У просторій вітальні (2) вся родина зможе подивитись телевізор, поспілкуватись, прийняти гостей. Ліворуч від входу з невеликого додаткового холу можна потрапити у туалет, кухню (3) і майстерню (4). Майстерня має вихід у гараж і добре освітлену робочу зону.

На мансардному поверсі розташовано дві спальні, одну з яких можна використати під дитячу. Санвузли розміщено один над одним з повним повтором сантехнічних пристроїв.

Перший поверх

Другий поверх

Експлікації до планів, м²:

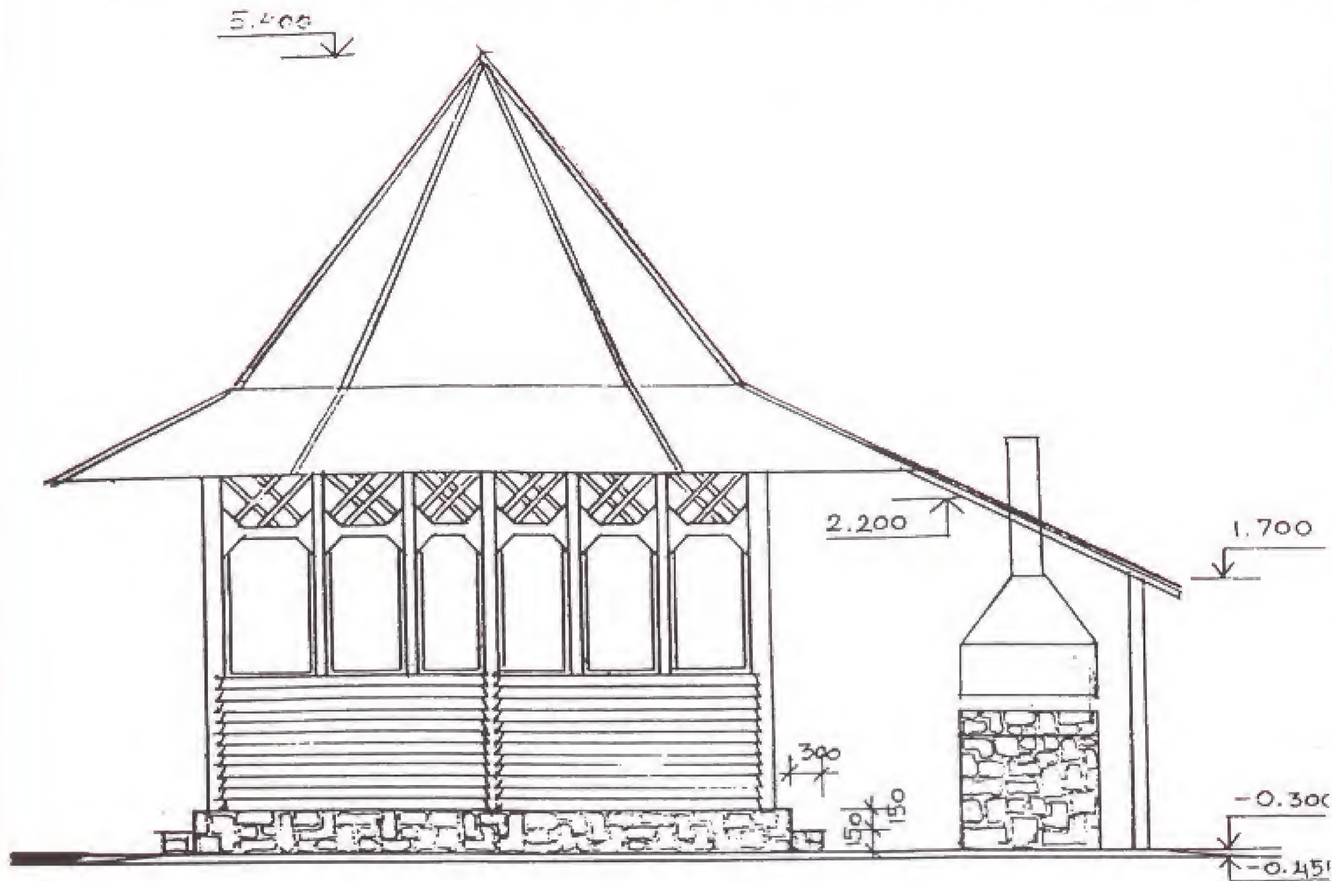
1. Хол зі сходами - 14.
2. Вітальня - 24.
3. Кухня - 12.
4. Майстерня - 14.
5. Гараж-18.
6. Спальня - 14.
7. Спальня - 12.

Площа забудови - 100 м².
Загальна площа - 134 м².
Житлова площа - 76 м².

Кандидат архітектури
Зиміна С.Б.

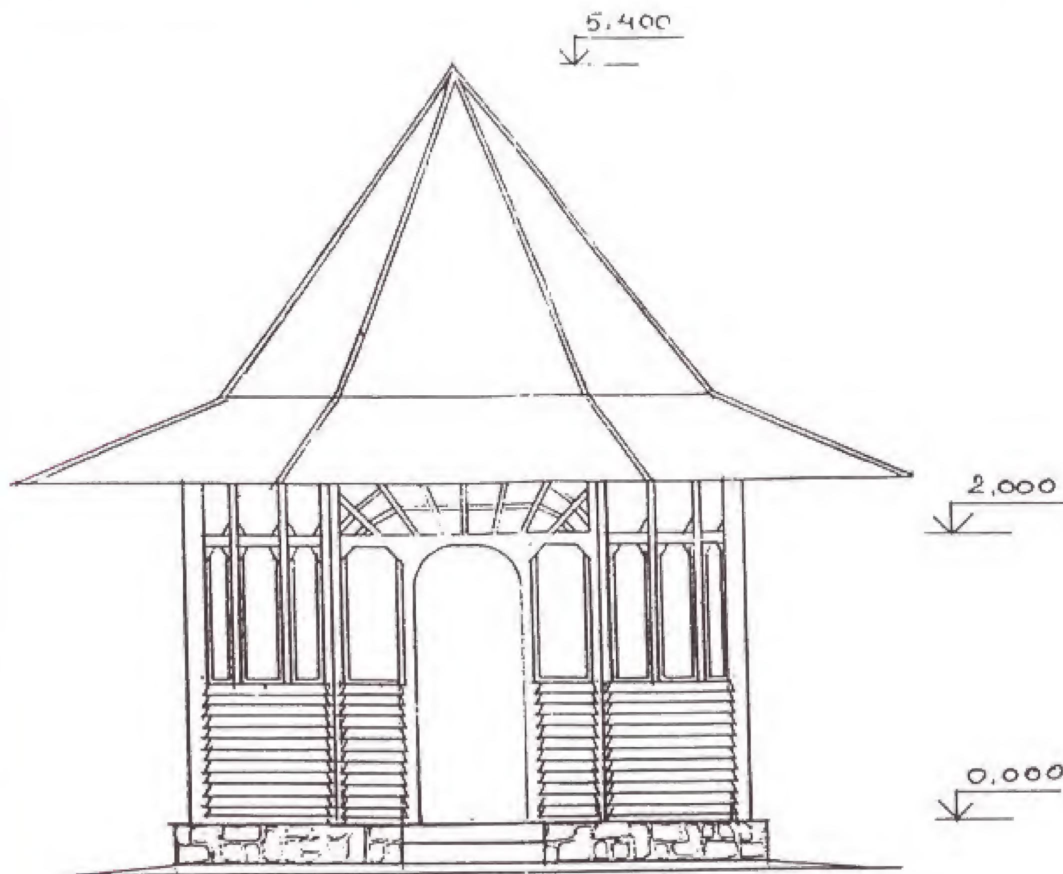
Альтанка ...Це ж просто!

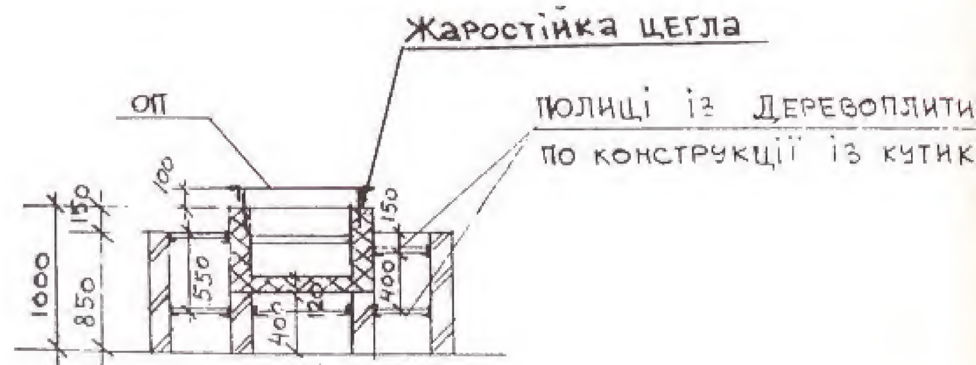

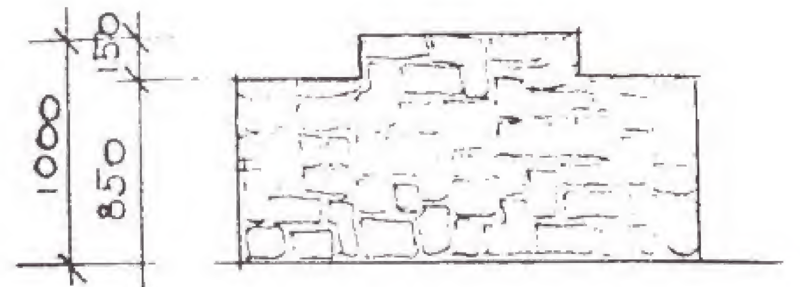

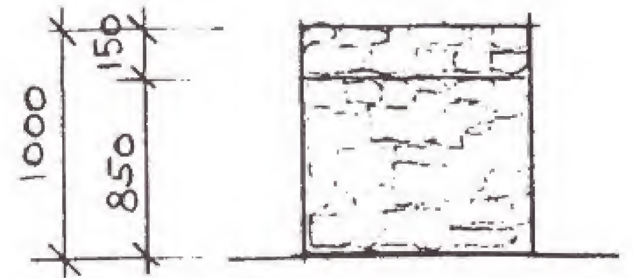
Альтанку будують на присадибних ділянках та в зонах відпочинку. Її основа - дерев'яні конструкції, покрівля - металочерепиця по дерев'яному настилу, фундамент - бетонні або монолітні блоки.

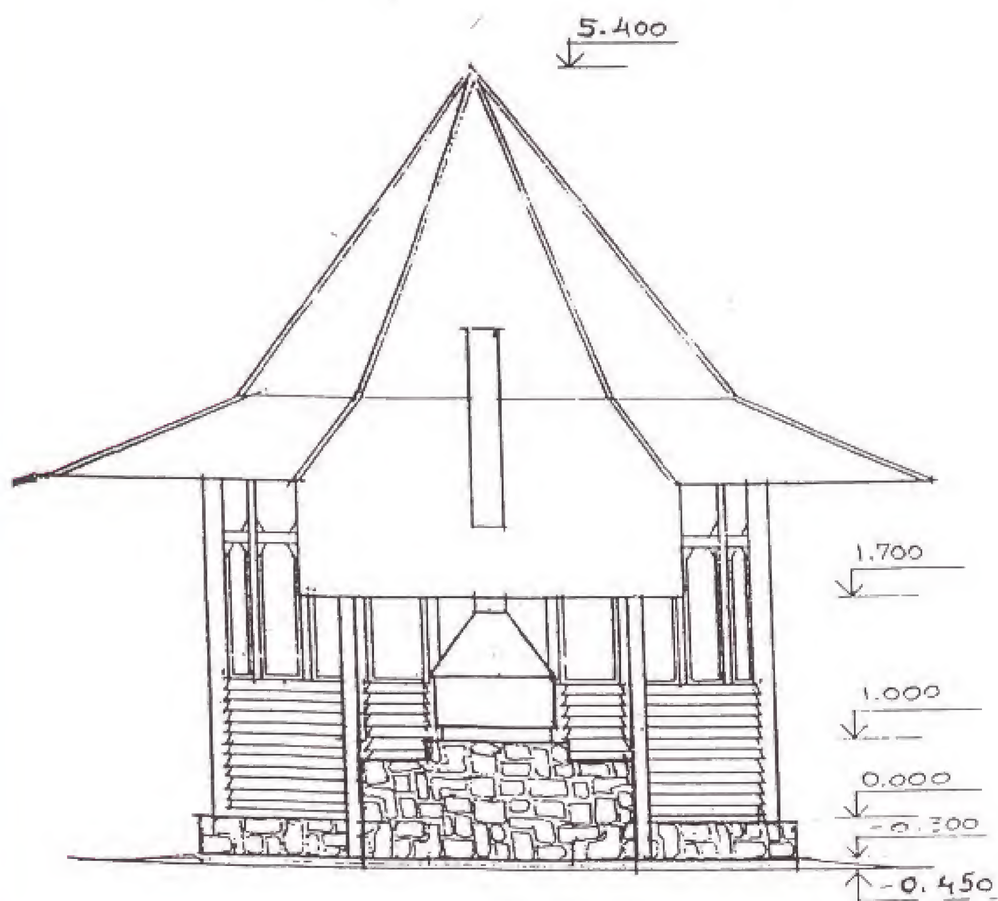
Наведену альтанку можна використовувати в зимовий час. Для

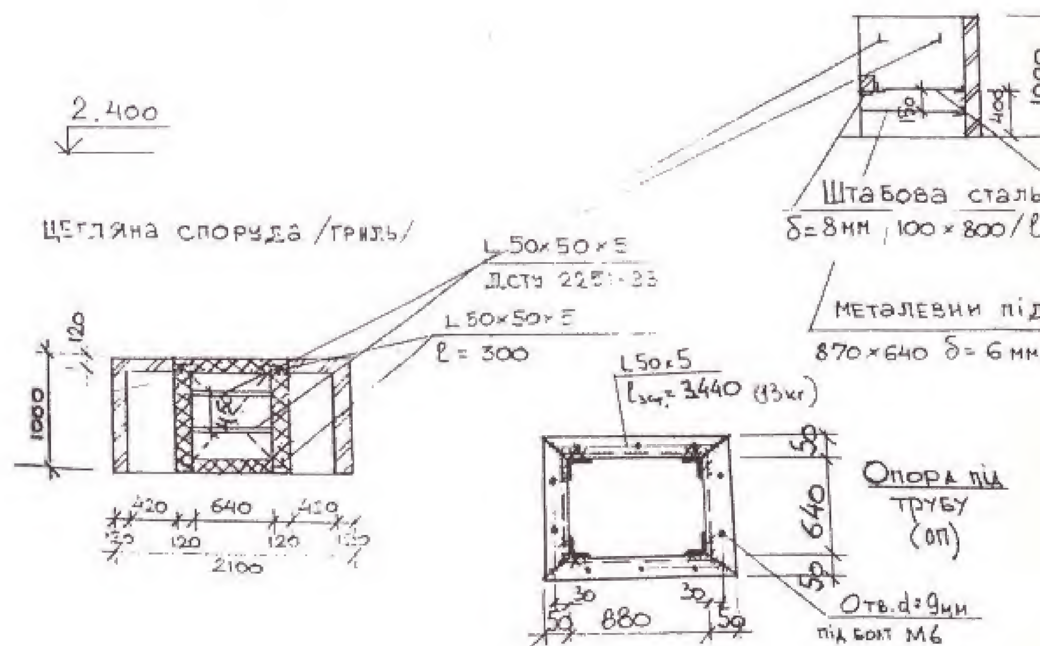

Цегляна споруда /гриль/

Бетонний цоколь

цього передбачається встановлення зйомного засклення у відповідних конструкціях та електроопалення.

Біля альтанки (під навісом) пропонується влаштування цегляної споруди - гриль, над якою встановлюють зонт із димоходом.

Для виготовлення несучих конструкцій використовують обрізні пиломатеріали сосни (ялини) не нижче 2 сорту і вологістю не вище 20%. Як лати можна використовувати пиломатеріали 3 сорту. У дошках товщиною 60 мм і менше не допускається серцевина. Всі дерев'яні конструкції піддають вогнезахисній обробці, тобто просочують антипіренами. Кобилки, стропильні ноги обробляють водорозчиними антисептиками або антисептичними пастами. Металеві деталі фарбують відповідними фарбами в два шари. Спирання дерев'яних конструкцій на цегляні стіни і металеві елементи здійснюють через гідроізоляційні прокладки з двох шарів толю. Елементи кроків і лат просочують комплексним біо- і вогнезахисним розчином ТХЕФ-ПТ (трихлоретилфосфат 50-70% і петралатум 50-30%).

Збудуй дім для пташок

Величина годівниці може бути довільною. Будиночок, наведений на рисунку, зроблено з дерев'яної основи розміром приблизно 40х35 см і двох пластин для даху величиною 30х25 см. Ширина кутика становить 3 см. Він служить для міцнішого з'єднання даху з основою. Матеріалом для годівниці можуть бути відходи столярного виробництва або ящики, в яких транспортують різноманітні будівельні товари.

1. Спочатку зроби розмітку пластин для даху.

2. Відріж пилкою три кутики відповідної довжини.

3. Нанеси клей на сторони кутиків, що будуть кріпитися до основи годівниці.

4. Додатково зафіксуй кутики до основи годівниці невеличкими цвяхами.

5. З'єднай клеєм пластини, що призначені для даху.

6. Цвяхами зафіксуй дах для міцності.

7. На відміченій основі годівниці зигзагоподібно нанеси клей для кріплення даху.

8. Основу годівниці встанови у дах і дай можливість висохнути клею.

9. Навколо основи годівниці зроби обрамлення боковинами, щоб корм не спадав униз.

10. Очисти будиночок дрібним наждачним папером.

11. І, насамкінець, прикрути гачок для навішування годівниці.

Переклад із німецької Падікового П. П.

ПАРНИК З АРКОВИМ ДАХОМ

Арковий парник, закритий поліетиленовою плівкою легко скласти й встановити прямо на грядці. У будь-який момент його можна легко розібрати, перенести і встановити на іншому місці, чи забрати на зберігання.

Основою конструкції парника є каркас (рис. 1), що складається з двох однакових торцьових рам, двох однакових бічних рам і аркового даху. Торцьові і бічні рами зроблені з дерев'яних брусків перерізом 30х40 мм, що з'єднуються між собою в шип-паз. Готові рами обов'язково обробляють антисептиком, встановлюють прямо на землі в потрібному місці і з'єднують гачками.

Дах - арковий, складений з дуг і поздовжніх металевих прутків діаметром 6 мм за допомогою зварювання. Для його встановлення відігнуті кінці дуг вставляють у глухі отвори діаметром 8 мм, просвердлені у верхніх повздовжніх брусках бічних рам.

Складений каркас закривають поліетиленовою плівкою. Торцьові і бічні рами обтягують плівкою із зовнішнього і внутрішнього боку (рис.2). Краї плівки закріплюють, прибиваючи маленькими цвяхами реєчки перерізом 10x15 мм (штапики).

Зверху парник накривають цільним полотнищем плівки довжиною 3,1 - 3,2 м і шириною близько одного метра. Повздовжні краї полотнища фіксують рейками перерізом 15x25 мм і довжиною 3 м (по дві рейки на кожен бік). Край плівки закладають між двома складеними разом рейками, що з'єднують цвяхами довжиною 25 - 30 мм із кроком 15 - 20 см. До бічних рам каркаса ці рейки "пристібають" гачками - по 4 шт. з кожного боку.

Поперечні краї плівки до торцьових рам притискають гумовими стрічками. Це дозволяє легко і просто провітрювати парник у теплі дні - досить відстібнути гачки і відкинути полотнище даху з одного боку парника.

Якщо потрібно, довжину парника можна нарощувати секціями по 3 м, пристиковуючи до уже встановлених додаткові бічні рами.

Служить такий парник досить довго. Плівка добре натягнута і надійно закріплена, тому не пошкоджується ні від сильного дощу, ні від вітру. Крім того, вона не стикається із землею і завжди залишається чистою.

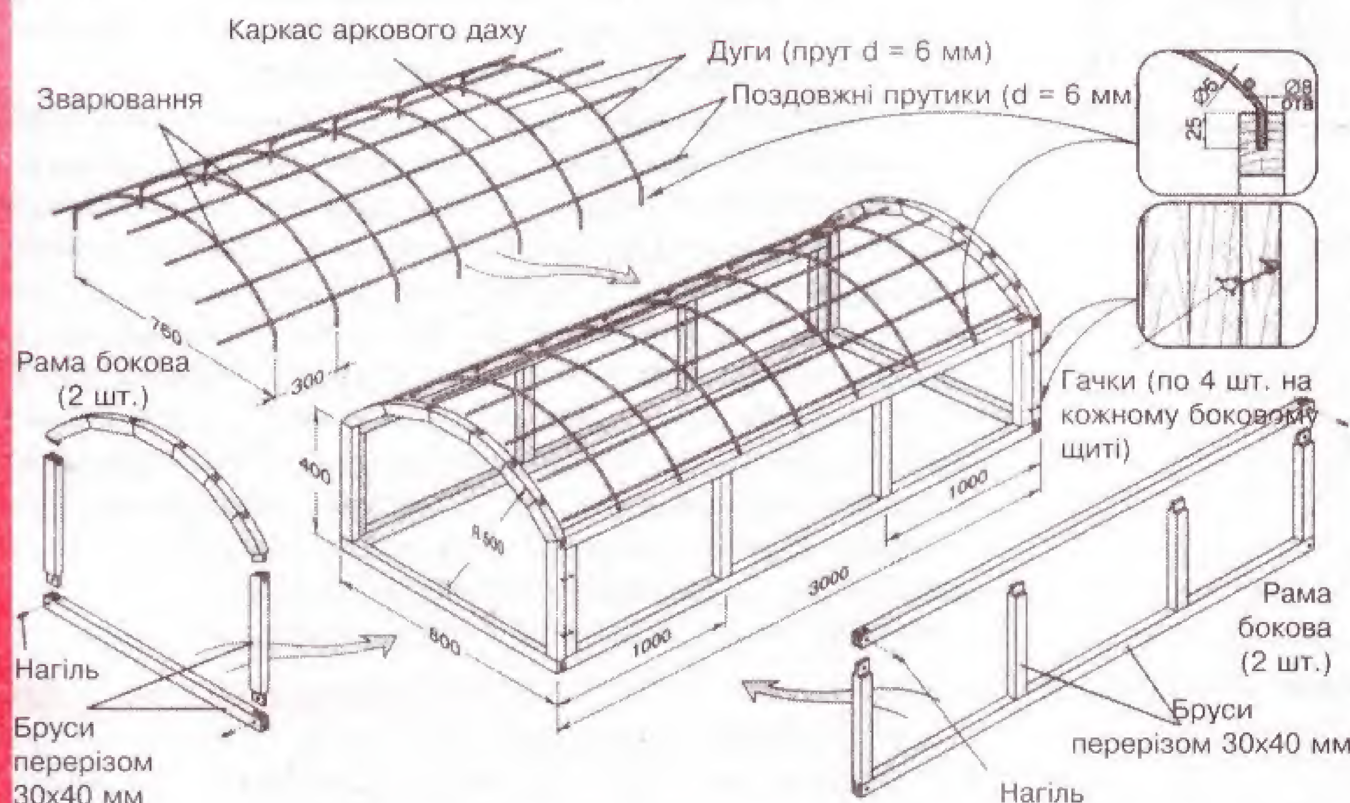

Рис.1. Каркас аркового парнику

Рис.2. Кріплення плівки на каркасі парнику

Мансарду – власноручно

Призначення мансарди - збільшення житлової площі за рахунок використання горищного приміщення. Для мансарди ширина будинку повинна бути не меншою 4 м 80 см. Висота мансардної кімнати - не меншою 2 м 20 см, ширина 2 м 40 см.

Там, де стеля має скоси, вертикальні стіни повинні бути висотою 1 м 60 см. Нижній пояс ферми одночасно слугує перекриттям над першим поверхом.

Стіни мансарди - це підстропильні стояки. До них прибиваються перекладини, до яких пришиваються дошки або фанера.

Стеля. Краще зробити легку стелю, основу якої прибивають до перекладин підстропильної ферми (якщо мова йде про ламану стелю з підстропильними стояками), якщо ж конструкція інша - то основа кріпиться до стропил.

Розглянемо три варіанти мансарди при різних типах дахів (рис. 1).

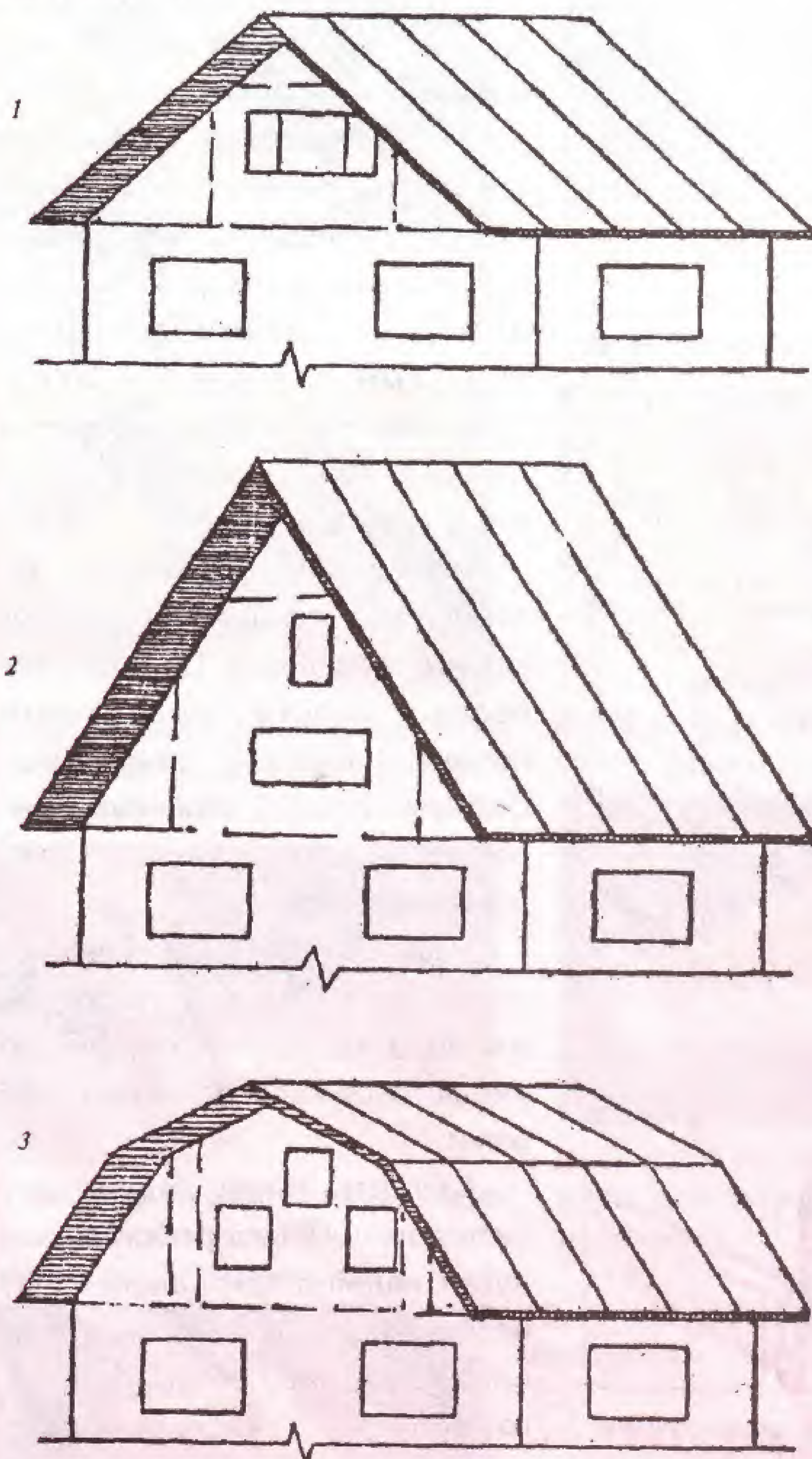

Рис.1. Варіанти проектування мансард при різних типах дахів: 1-кут уклону 45°; 2-кут уклону 60°; 3-кут уклону 30°,60°.

Дах уклоном 45°. При ширині будинку 7-10 м - це звичайна кроквяна система. Стеля в мансарді буде з нахилом.

Гострий силует даху уклоном 60°. Такими дахами прикрашають садові будиночки шириною 5-6 м. Але на них йде забагато матеріалу.

Мансарду розташовують під двоскатним дахом з кутом нахилу стропил 45 - 60° та ламаним дахом з двома різними схилами стропил.

Ламаний дах зовні менш ефективний, зате мансардні кімнати мають вертикальні стіни, на неї йде менше матеріалу. Ускладнюються з'єднання стропил зі стояками і ригелем (за рахунок збігу чотирьох елементів конструкції).

Конструктивне рішення обладнання мансарди з похилою стелею уклоном даху в 45° дано на рис. 2.

Найчастіше мансарда - це приміщення для відпочинку і роботи. Тому тут необхідно обладнати стаціонарні спальні місця, вбудовані шафи, столи. Крім перерахованих основних предметів необхідно мати і такі, які не мають постійного місця, - кухонні табуретки, стільці, крісло-качалка, відкриті вішалки, полички і т.д. Функції меблів для зберігання різних речей можуть виконувати закриті шафи в різних місцях садового будиночка під сходами, під підлогою, між похилою стіною мансарди і дахом. Прагнення максимально використати об'єм садового будиночка обумовило улаштування і обладнання мансард.

Є просте і конструктивне рішення: не намагатися приховати, змінити простір під дахом, який утворюється в габаритах трикутної будівельної конструкції, а максимально використати його. Для цього стропила повинні бути встановлені дещо крутіше, ніж звичайно. Завдяки цьому всі незручні зони, що утворюються між покрівлею і підлогою, можна використовувати під шафи для одягу та інших предметів (рис. 3). Крім того, незручні зони покрівлі можна використати під відкриті полиці для книг. Поряд доцільно обладнати місце для читання. Розділивши мансардне приміщення шафою для одягу, отримаємо спальне місце, з одного боку, і гардероб - з іншого. Можна використати і простір за огороджувальними стінами мансарди (рис. 4).

Теплоізоляція мансарди

Доцільно використовувати для цієї мети ДВП. Це гарний засіб для теплоізоляції (плита товщиною 12 мм еквівалентна одній цеглині або дошці товщиною 45 мм) та звукоізоляції. Утеплення стін, стелі, підлоги за допомогою ДВП не потребує додаткових матеріалів та економить час.

Оббивка стін. Оббити дерев'яні стіни ДВП досить просто. Плиту розміром 2500 х 1220 мм прибивають 14-16 цвяхами довжиною більше 35 мм; під капелюшки підкладають пластинки з тонкого алюмінію (дюралю) розміром 15 х 15 мм. Цвяхи розміщують у шаховому порядку. Головки цвяхів з пластинками злегка втоплюють. При утепленні оштукатурених стін мастиками, ДВП приклеюють до них клеєм ПВА, "Бустилатом" або клейкими мастиками.

Оббивка стелі. Оббивати стелю дещо складніше. Плиту обережно піднімають, підпирають знизу двома Т-подібними підпорами з дощок і прибивають цвяхами з алюмінієвими пластинками.

Утеплення підлоги. 1-ий варіант. Утеплення підлоги - досить складна робота. Знімають чисту підлогу. На

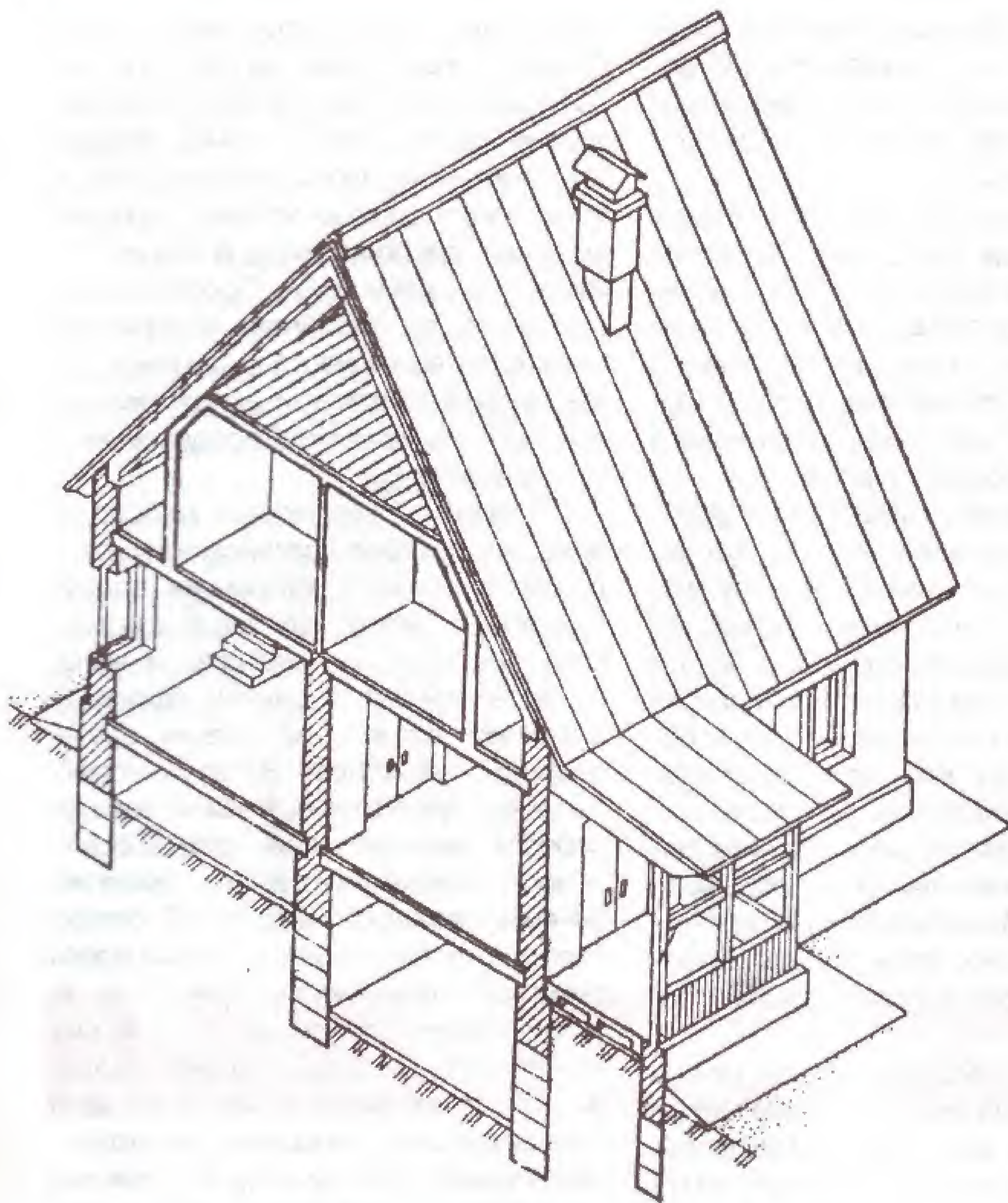

Рис.2. Конструктивне рішення мансарди при уклоні даху 45°.

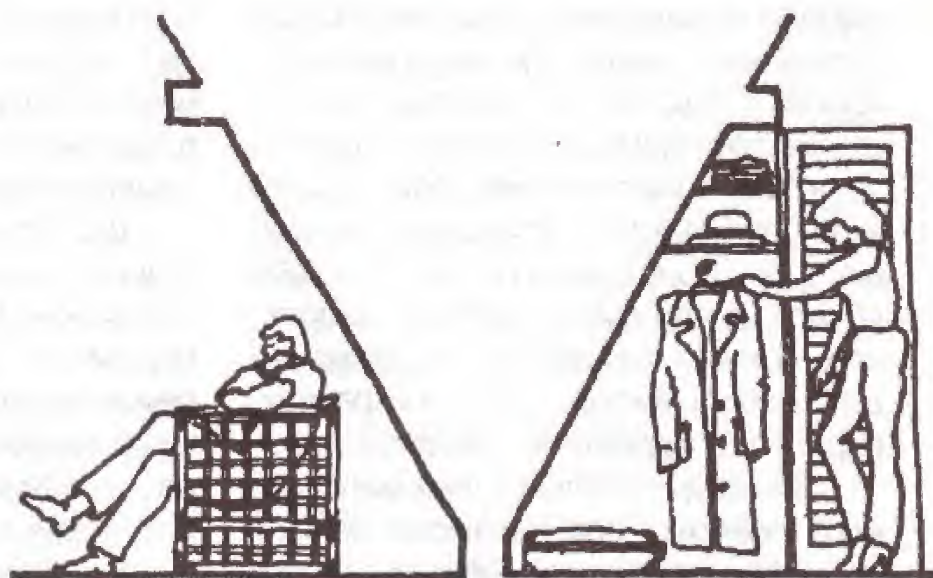

Рис.3. Використання зручних зон мансарди.

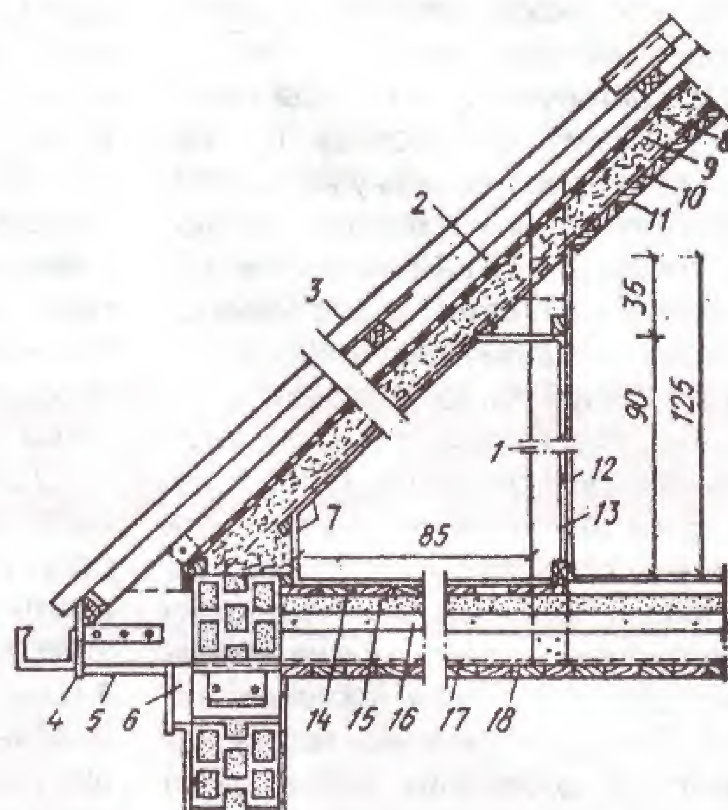

Рис.4. Використання простору за огороджувальними стінами мансарди: 1 - комора; 2 - стропильна нога 5х16 см; 3 - покрівля; 4 - азбестоцементні плити; 5 - облицювальні плити; 6 - деревоцементні плити; 7 - фанера 0,5 см; 8 - рулонний матеріал (або руберойд); 9 - мінеральна вата; 10 - покрівельний пергамін; 11 - облицювання із струганих дощок або ДВП; 12 - дверцята; 13 - дерев'яна рама;14 - лінолеум; 15 - дошки 18 мм; 16 - ізоляційні плити з бетону 6 см; 17 - покрівельний пергамін; 18 - стругані дошки (можлива підшивка товщиною 15 мм із штукатуркою).

чорну підлогу укладають два шари руберойду. Потім кладуть ДВП, використовуючи марки М-20, ПТ-100. Зверху на плити настилають чисту підлогу.

Утеплення підлоги. 2-ий варіант. Спочатку знімають плінтус. Потім на підлогу накладають і прибивають ДВП марки М-20 або ПТ-100. Зверху на плити клеєм "Бустилат" наклеюють килимове покриття, яке попередньо тримають у сухому і теплому приміщенні у розгорнутому вигляді один-два тижні. За цей час воно вирівнюється і дає усадку. Для економії клею їм намазують плити перехресними смугами з кроком 200 мм. По мірі наклеювання рулон покриття розгортають і зверху притискають сухими чистими дошками. Клей "Бустилат" у теплу пору року висихає протягом доби. Стики між частинами покриття роблять способом пришізки. Накладені один на одного краї шматків прорізають чоботарським ножем під лінійку. Обрізки видаляють, а стик приклеюють. Після того, як клей висохне, прибивають плінтус.

Додаткове утеплення

Через горище без теплового захисту значна частина дорогої енергії витрачається марно. Теплоізоляція з високоякісних мінераловатних плит на синтетичному сполучнику суттєво зменшує витрати на опалення будинку. Купуючи такі плити слід звертати увагу на три основних показники: дату виготовлення теплоізоляційного матеріалу, протипожежні властивості і теплопровідність.

Ізоляційні плити (прямокутні чи клиноподібні) досить міцні і не розшаровуються, що дуже важливо при підгонці плит одна до одної. Інтервали між стропильними ногами, навіть якщо вони різні, заповнюють точно за розмірами, з'єднуючи по діагоналі теплоізоляційні плити у вигляді клинів з подальшою герметизацією швів. Закріплювати цвяхами або накладками цей сучасний матеріал не потрібно.

Підбираючи теплоізоляційний матеріал для дахів керуються основним правилом: при невеликій товщині стропильних ніг використовують ізоляційні плити з кращими ізоляційними параметрами. Між ізоляційним матеріалом і покрівлею слід залишити проміжок, який забезпечить необхідну циркуляцію повітря. Мінімальний інтервал між ізоляційним матеріалом і зовнішньою гранню стропильних ніг даху повинен складати 2-4 см. Тобто, товщина ізоляційного матеріалу повинна бути меншою глибини стропильних пазух даху. Зсуваючи клини по діагоналі один відносно одного, виставляють необхідну ширину плит (плюс 1 см), яка співпадає з шириною пазух між стропилами. На внутрішній стороні даху укладають паронепроникний шар, який запобігає проникненню вологи у будинок через теплоізоляційний матеріал.

Важливим є також клас вогнестійкості теплоізоляційного матеріалу. Ізольовані розкоси стропильних ферм обвішують зсередини тонким негорючим матеріалом, який запобігає розповсюдженню вогню на стропильні конструкції.

Планування мансарди

Обмежений простір горища, регламентований уклоном і конструкцією перекриття даху, обумовлює підбір

меблів і обладнання у відповідності до додаткових вимог. До них належать: компактність, універсальність, простота конструктивного рішення і, головне, зручність користування. Різні ніші та ухил площин стелі і стін дають можливість використовувати підвісні або вбудовані предмети меблів, наприклад, полиці, відкидні ліжка, двоярусні дитячі ліжка, висувні шафи, секретери, верстати з підйомною кришкою і т.д.

Враховуючи планування мансардного поверху, спальні місця бажано розставити біля повздовжніх стін, які мають висоту від підлоги до ухилу стелі 1,8-1,9 м. Підходити впритул до таких стін незручно, тому площа підлоги уздовж них використовується в основному для крісла чи ліжка.

Центральну зону мансарди необхідно залишити для проходу. Тут людина може пересуватись у весь зріст. Вільний простір між покрівлею і підлогою мансарди можна використовувати як комору під дахом (з доступом до неї через спеціальні двері) або як окремі вбудовані ємності різного призначення, які безпосередньо обслуговують житлову кімнату. Це, як правило, ніші, рівні по довжині відстані між опорними стояками, що підтримують стропила. Наприклад, на рівні верху матраца ліжка чи тахти можна зробити ніші для зберігання постільної білизни. Дверцята таких ніш можна виготовити з дерев'яних рейок: вони утворюють раму у вигляді решіток. Щілини між рамами забезпечують необхідну вентиляцію. Над рамами можна обладнати ніші для світильника, радіоприймача, магнітофона чи телевізора, а також книжкові полиці у вигляді уступів. Вони кріпляться до схилів стін за допомогою спеціальних металевих чи дерев'яних кутиків. Відстань між полицями по вертикалі рекомендується зробити 25-27 см, що дасть можливість розставити на них не лише книги, але й альбоми, папки з кресленнями і т.д.

Для того, щоб організувати зручне робоче місце для занять або поставити в мансарді верстат для столярних робіт, необхідно передбачити гарне освітлення. Його можна досягти за допомогою нахиленого вікна, що вмонтоване у дах будинку.

Розміри робочого стола рекомендуємо збільшити, особливо його ширину до 80-100 см. Висота кришки стола від підлоги - 75 см.

Якщо в мансарді облаштовують загальну або жилу кімнату, в обідній зоні рекомендується мати відкриті або засклені полиці-ніші (з розсувними склами). В зоні, де уклон даху підходить до підлоги, ці ємності використовуються як буфет, в якому можна зберігати посуд або інші предмети. Варіант розміщення спеціального обладнання і вбудованих меблів обирається в залежності від конкретних умов приміщення мансарди.

Що стосується переобладнання старого горища в упорядковане житло або робоче приміщення, то тут виникає ряд питань, які потребують конкретних рекомендацій і порад, що пов'язані з конструкцією перекриття, стропил дахів, утеплення стін і створення нового освітлення в похилій покрівлі.

Якщо будинок споруджено порівняно недавно і поверхня стропил при незначному "косметичному" ремонті стає декоративним елементом інтер'єру, то такому приміщенню нескладно надати загальної стильової єдності. Найпростішим способом оброблення стін є обшивка простору між стропилами гладенько обструганими дошками чи листами фанери. А самі стропила покривають темним лаком. Підлогу мансарди роблять дерев'яною: дошки прибивають безпосередньо до балок перекриття, поверх теплоізоляційної засипки.

Для того, щоб мансардою можна було користуватись і в холодні пори року, простір між стропилами заповнюється ефективним утеплювачем - мінераловатною плитою. Тоді обшивку з дощок чи ДСП роблять поверх утеплювача, утворюючі гладкі стіни. Потім цю поверхню оброблюють, шпаклюють і оклеюють шпалерами або фарбують водоемульсійною чи олійною фарбою.

Яке вікно краще?

У архітектурі мансардним називають вертикальне або похиле вікно у схилі даху.

Історично воно освітлювало спальні приміщення, що знаходились під дахом - дорміторіуми; в англійській мові вікна такого типу і зараз мають назву "dormer". Надбудову на покрівлі, що захищає і художньо оформлює вертикальне (рідше - похиле) вікно, називають люкарною. Люкарни можуть бути трикутними, прямокутними, арочними, у вигляді полусфери; їх форму повторюють і рами вікон. Прості за конструкцією та дизайном вертикальні мансардні вікна, часто у декілька рядів, характерні для архітектури німецьких будівель раннього Середньовіччя з крутими дахами.

У наш час вертикальні мансардні вікна, як правило, встановлюються у реконструйованих історичних спорудах або з метою стилізації фасаду. Слід зазначити, що вертикальні вікна, які забезпечують будинкам ефектний зовнішній вигляд, не зовсім зручні всередині мансарди. На думку практикуючих архітекторів, вони не завжди забезпечують належний рівень освітленості (похилі вікна дають світла на 30-40% більше) і необхідний сектор огляду, створюють у приміщенні проблеми для дизайнерів. Крім того, їх установлення потребує додаткових конструкцій і коштує дорожче. Похилі ж мансардні вікна встановлюються безпосередньо у покрівлю, що дозволяє зберегти форму даху, а також зекономити час і матеріали. Тому у сучасному дизайні та будівництві перевага надається саме похилим мансардним вікнам.

З якого матеріалу повинні бути виготовлені мансардні вікна?

Для того щоб мансардне вікно добре трималось, воно повинно бути досить легким, але міцним. Тому раму роблять із деревини північних хвойних порід, яка має високі механічні характеристики і гідно витримує значні температурні коливання, а також вітрові та

снігові навантаження. Для підвищення міцності й стійкості до перепадів температур при обробці деревини застосовують технологію ламінування. Усі дерев'яні поверхні вікна ретельно полірують та покривають лаком.

Мансардне вікно повинне надійно захищати від негоди, утримувати тепло у приміщенні і не пропускати холодне повітря з вулиці. Тому у мансардних вікнах використовують однокамерні склопакети із загартованого скла товщиною 3-4 мм із тепловідбиваючим покриттям, між якими знаходиться інертний газ аргон. Аргонове заповнення забезпечує максимальне енергозбереження, при цьому не доводиться обтяжувати склопакет за рахунок товщини або кількості стекол.

Що необхідно враховувати при встановленні вікна?

Відповідно до рекомендацій архітекторів, розрахунок розмірів та розміщення мансардного вікна будь-якої конструкції слід проводити, виходячи з візуальних та антропометричних характеристик мансарди та її мешканців. Верх віконного прорізу повинен бути не нижчим відмітки 1,9-2 м від підлоги, а зоровий промінь сидячої людини повинен мати спектр огляду не менше 15% при відкритому вікні. Якщо вам подобається красивий вигляд із вікна, і ви хочете милуватися ним, то нижній край вікна треба встановити на висоті 90-110 см від підлоги. Необхідно врахувати також кут уклону покрівлі - чим він більший, тим довше вікно слід установлювати. Під вікном рекомендується поставити опалювальний прилад. Завдяки цьому на склі не буде утворюватися конденсат, а зимою на вікнах не буде затримуватися сніг (він буде танути та сповзати).

Як відкривати й мити мансардні вікна?

Усі моделі мансардних вікон при відкриванні обертаються навколо своєї осі на 160 градусів. Завдяки цьому зовнішню сторону вікна можна легко вимити, просто перевернувши її. При цьому менш небезпечними є вікна, що мають ручку зверху. По-перше, вікно можна відкрити, потягнувши за ручку у будь-якому місці. По-друге, ви будете впевнені, що вікно не вдарить вас по голові. Крім того, під вікном можна поставити меблі або квіти. По-третє, вікно з ручкою зверху безпечне для дітей.

На що слід звернути увагу, купуючи вікно?

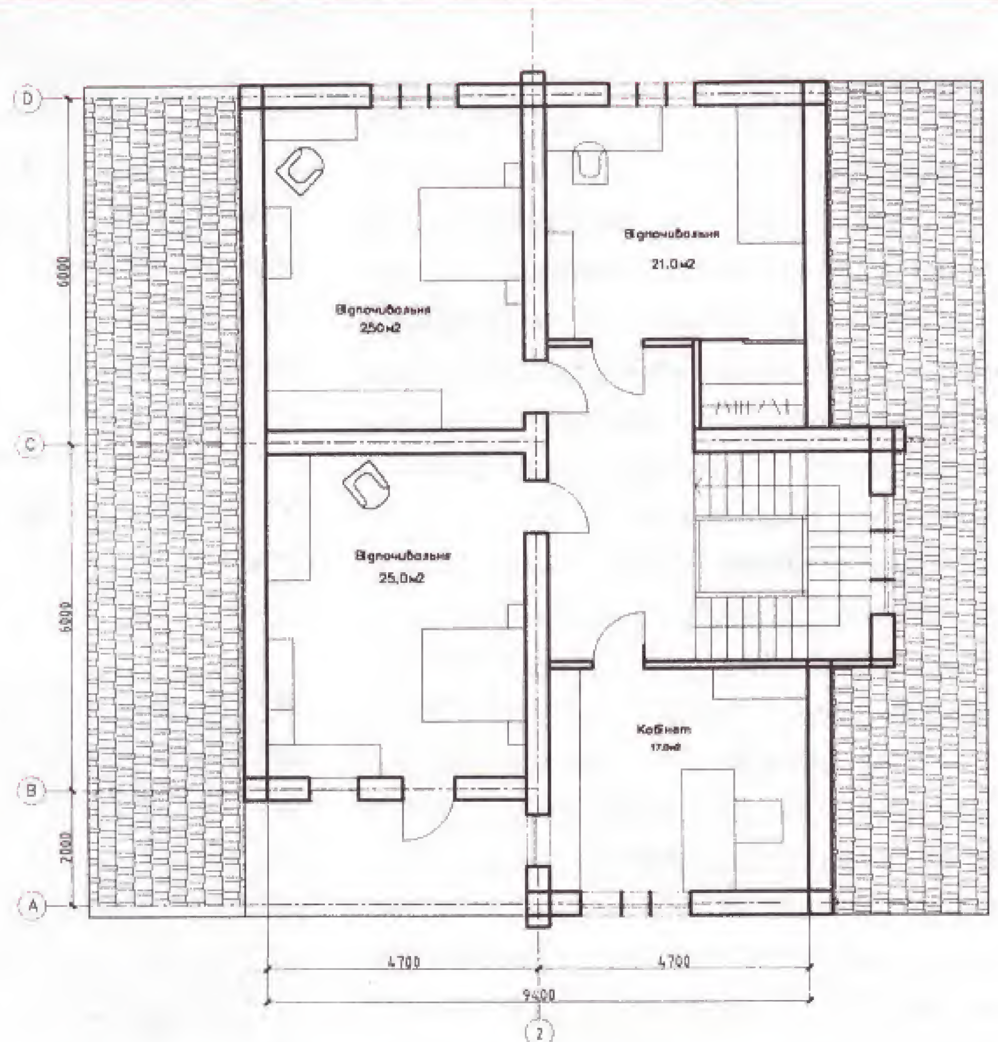
Вікна краще купувати у всесвітньо відомих виробників, оскільки вони гарантують довговічність та надійність свого товару. Крім того, такі фірми забезпечують своїх клієнтів довгостроковим сервісним обслуговуванням (гарантія не менше 5 років). Інструкція українською (російською) мовою допоможе вам самостійно встановити вікно у покрівлю.

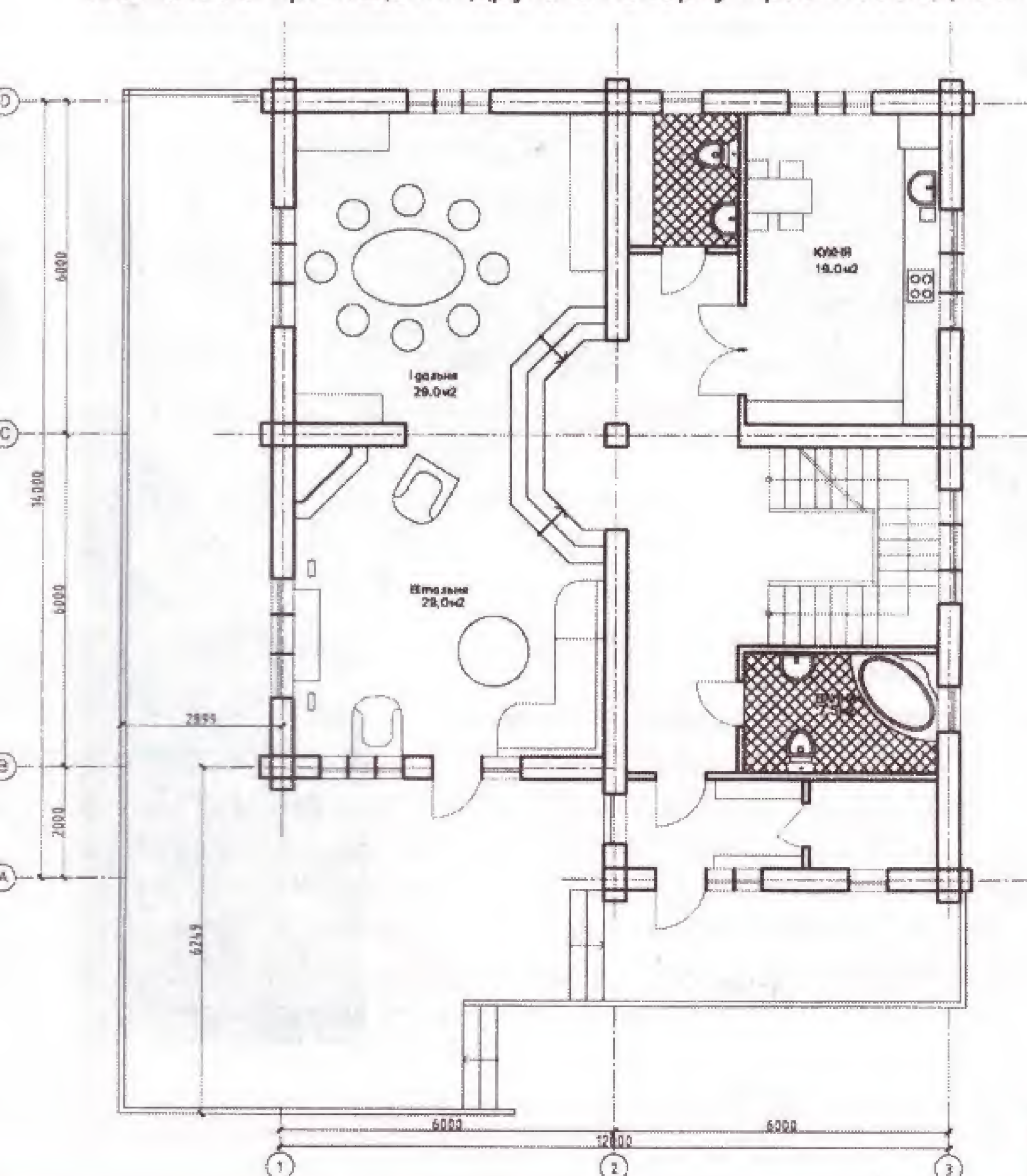
До того ж, фірми, що мають значний досвід роботи, гарантують постійну наявність усіх комплектуючих для термінової заміни.

Будинок–готель

Проект будинку (див. обкладинку) виконано в традиціях фінської архітектури з дерев'яного брусу. Він може стати у нагоді для забудовників західної України району Карпатських гір. Планувальна схема розрахована на перебування родини з двох поколінь, але взимку такий дім може прийняти і достатню кількість гостей або відпочиваючих.

Вхід у будинок організовано з просторої тераси. На першому поверсі розташована кухня, два санітарні вузли, велика вітальня. Вітальня функціонально поділена на дві зони - зону спілкування і обідню. Широкі сходи на три марші ведуть на другий поверх, де розміщено три спальні і кабінет. Усі приміщення другого поверху в разі необхідності

можна пристосувати під приміщення для туристів, що приїхали на відпочинок, тобто, будинок при нагоді використовуватиметься як міні-готель.

У планах відсутній цокольний поверх - кожний господар зможе використати його залежно від своїх потреб. Тут можуть бути як житлові, так і господарчі приміщення з гаражем.

Площа забудови - 270 м².
Загальна площа - 245 м².
Житлова площа - 165 м².
Площа літніх приміщень - 100 м².

Кандидат архітектури **Буличева Т.В.**

Принципи спорудження цегельної арки

Конструктивним призначенням арки є перекриття отвору в кладці й опора кладки, розташованої над нею. В арці основне кріплення цеглин здійснюється не розчином, а за рахунок сили ваги. Або розчинні стики, або цеглини повинні мати скошену форму, щоб цеглини щільно прилягали одна до одної. Вага арки переноситься на стіни, що її підтримують.

Арки як елементи конструкції використовуються давно, але зараз їхнє застосування визначається скоріше декоративними, чим конструктивними задачами. Наприклад, у цегельному облицюванні арка підтримує лише невелику секцію кладки, розташованої прямо над нею. Однак, незалежно від призначення, при плануванні і кладці будь-якої арки необхідні точний розрахунок і старанність.

Сегментні і напівкруглі арки (рис.1), що застосовуються в садових стінах і для перекриття дверей і вікон будинку, є найпростішими за конструкцією. Послідовність кладки напівкруглої арки показана нижче. Еліптична і кутова арки створюються аналогічним способом, однак розробка їхнього дизайну і конструктивне планування вимагають професійних знань.

Хоча арка може і не виконувати складних конструктивних задач, проте вона повинна відповідати вимозі самопідтримки. Висота будь-якої арки, незалежно від її дизайну, повинна бути не менше товщини підтримуючої її стіни, а товщина рівній товщині стіни. Взагалі довжина стіни не повинна перевищувати 1,5 м. Якщо необхідно перекрити більшу відстань, вам буде потрібна допомога фахівця.

Кладка арок здійснюється за допомогою тимчасової опори - центру. Для цегельних арок центр складається з панелей, виготовлених з 12-міліметрової фанери і збитих за допомогою дерев'яних брусків 100 на 50 мм. Центр служить шаблоном для кладки цеглин і утримує вагу кладки, поки не схопиться розчин. Знімають центр щонайменше через тиждень після закінчення роботи.

Існує два основних способи кладки арок: використання стандартних цеглин і зміна форми розчинних стиків або використання попередньо обрізаних за потрібною формою цеглин і рівних стиків. В останньому випадку цеглини або спеціально замовляють, або обрізають самостійно чи за допомогою фахівця. Такі цеглини забезпечують красивішу кладку, але вони значно дорожчі.

Якщо ви вибрали другий спосіб, складіть точне креслення кладки, включаючи висоту і ширину перекривання

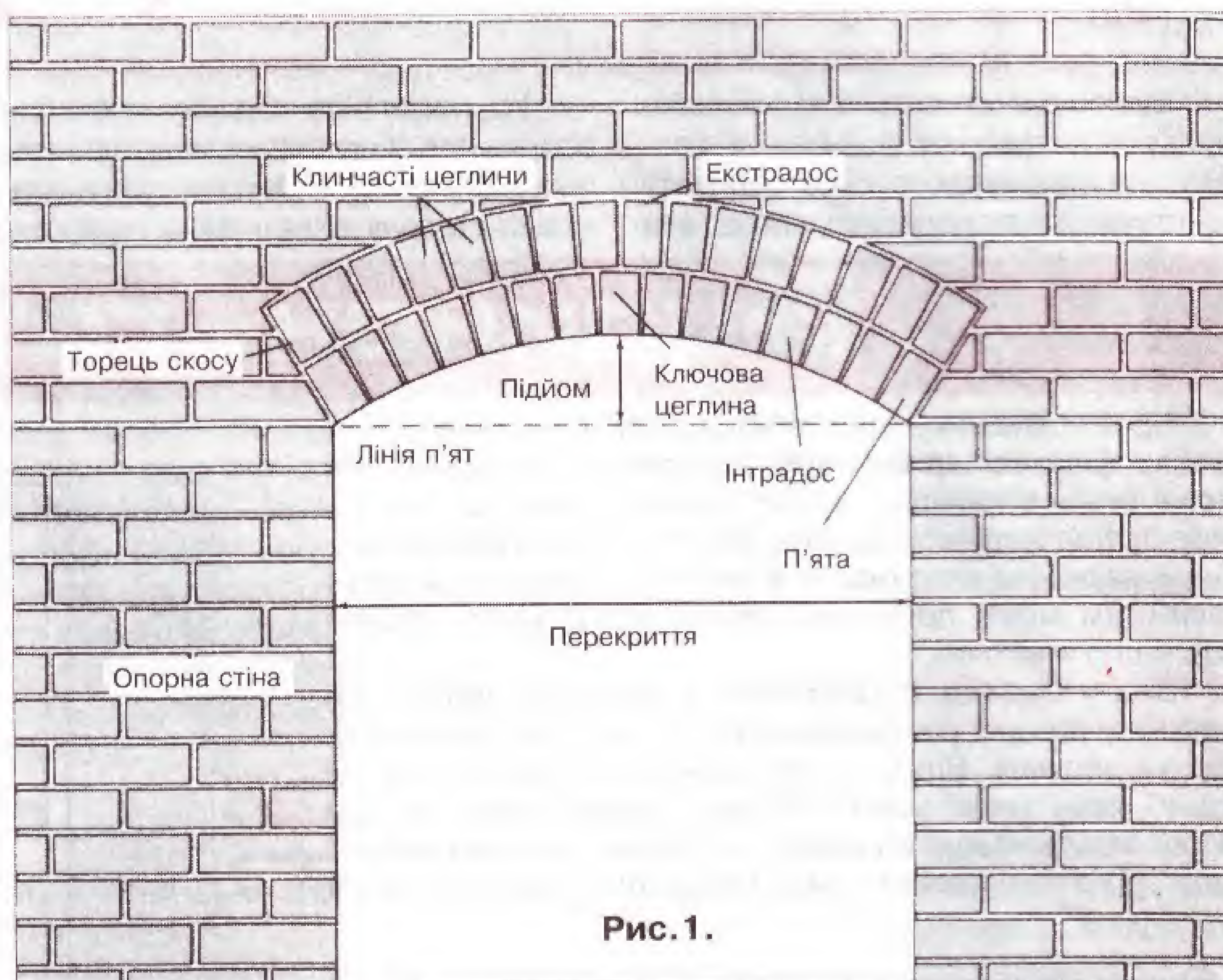
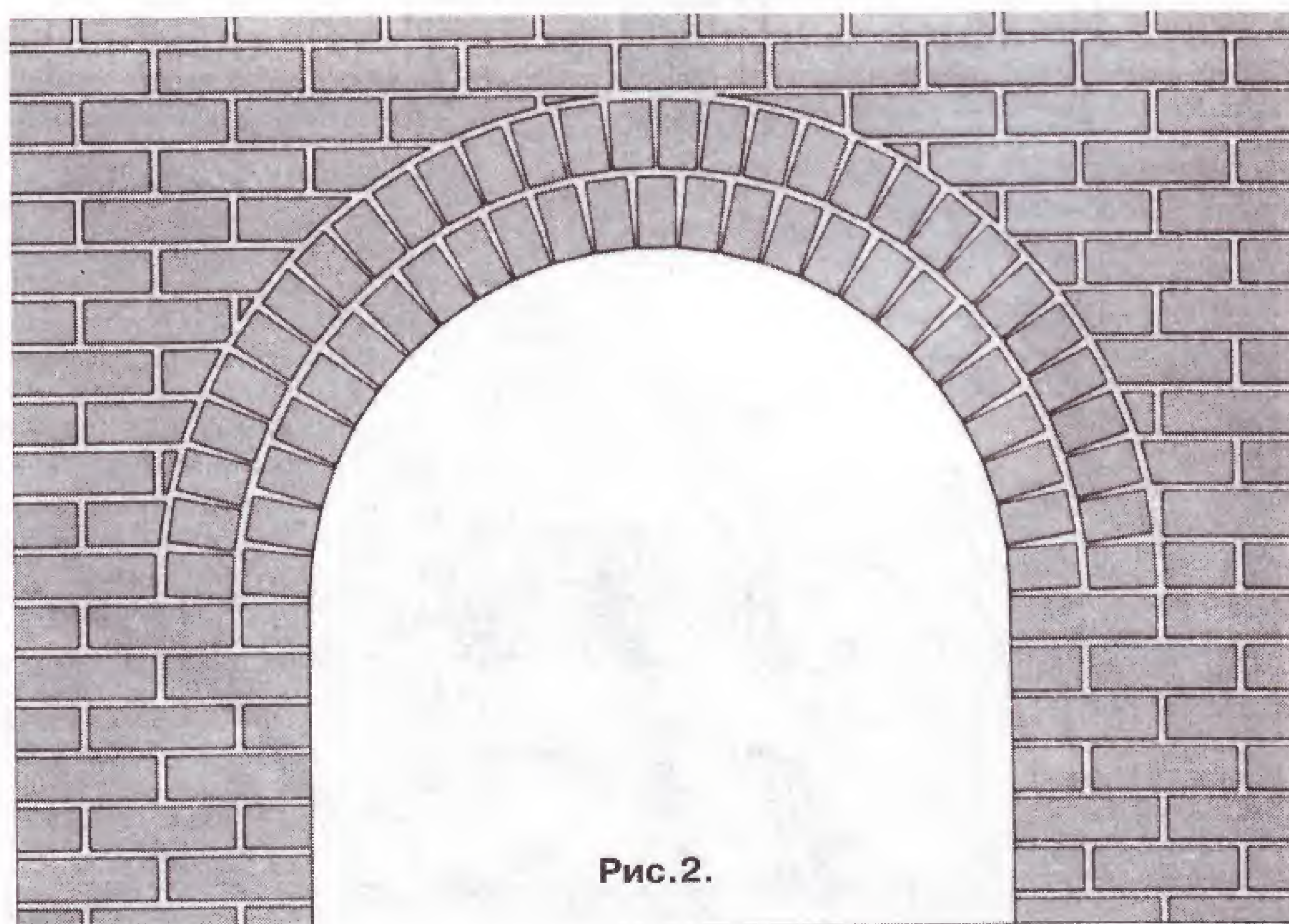

Рис.1.

Рис.2.

майбутньої арки. Планування повинне бути завчасним: підготовка цеглин за формою потребує значного часу. У будь-якому випадку рекомендується зробити попереднє креслення арки - це дозволить уникнути помилок і допоможе в створенні центра.

Перед тим, як приступити до створення арки, зведіть кутові ділянки стіни до висоти верхньої межі арки. Кутові ділянки повинні розташовуватися на значній відстані від прорізу в стіні, щоб не перешкодити кладці арки. При зведенні сегментної арки кладка стіни навколо прорізу повинна бути доведена до висоти, де вона підтримувала б верхній ряд арки (унизу).

Термінологія аркової кладки. Найчастіше застосовують терміни, використовувані при кладці арки, показані на рис.1 разом з вимірами для визначення її форми. Внутрішня вигнута кромка арки називається інтрадос; зовнішня - екстрадос. Нижня поверхня арки називається софітом. Цегельна кладка, що підтримує арку називається опорною стіною. Похилі поверхні опорної стіни, на якій розташовується арка, називаються торцями скосу. Скошені цеглини, що складають арку, називаються клинчастими (склепінними) цеглинами. Ряд клинчастих цеглин називається кільцем. Центральна цеглина нижнього кільця називається ключовою.

Уявлювана вертикальна лінія, що з'єднує точки дотику арки з вертикальними площинами опорних стін, називається лінією п'ят; а самі точки дотику - п'ятами. Підйом арки - це відстань по вертикалі між п'ятами і центром інтрадоса. Відстань між опорними стінами називається перекриттям арки.

Перекриття прорізу напівкруглою аркою

Спорудження напівкруглої арки. Наведений зразок напівкруглої арки (рис.2) складається з двох кілець стандартних цеглин, покладених на бік по шаблону стирчаків. Опорні стіни для підтримки такої арки повинні бути товщиною в дві цегли. Щоб викласти цеглини півколом, стики роблять клиноподібної форми - товщі зверху і тонші знизу, де ширина повинна бути всього 5 мм. Оскільки верхнє кільце розташовується по більшому радіусу, для його кладки буде потрібно більше цеглин.

Сама форма такої арки забезпечує міцність, оскільки вага як самої арки, так і кладки поверх неї переноситься на опорні стіни.

Рис.3.

Кладка арки із стандартних цеглин

1.Розмітка "центра". На листі 12-міліметрової фанери проведіть лінію, що відповідає лінії п'ят, у декількох сантиметрах від кромки (рис.3). По центру цієї лінії вбийте цвях, прив'яжіть до нього дріт з олівцем на іншому кінці і намалюйте дугу від одного краю лінії п'ят до іншого. Від країв лінії п'ят проведіть лінії в напрямку і під прямим кутом до базової кромки фанерного листа. Потім за допомогою лобзика виріжте форму за розміткою.

Використовуючи отриману фанерну панель як шаблон, виріжте другу аналогічну панель. Збийте панелі з прокладками з брусків 100 x 50 мм: спочатку прибийте брусок по нижній кромці, потім брусок перпендикулярно лінії п'ят і коротші бруски, що розходяться від центра, як спиці колеса.

(Продовження у наступному номері)

Ландшафтний дизайн садиб

Як вибрати тверді конструкції саду?

"Тверді" складові ландшафтного проекту (вимощення, доріжки, підпірні стінки, арки, спорудження) і "м'які" складові (земля, газон, вода, рослини) разом формують сад, сприйняття якого залежить від їхнього гармонійного співвідношення.

Сади сьогодні, як правило, невеликі. Але і невеликий сад можна подати більшим - за допомогою різних хитрощів, які майже нічого не коштують. Газони, обрамлені квітниками та живоплотом, не тільки нудні. Вони сигналізують: це вже все! А поділивши сад рослинами або садовими прикрасами (скульптурами, фонтанами або стінками), які затуляють перспективу, мимоволі провокуємо інтерес до того, а що за ними ховається. Зникаюча з виду доріжка, дзеркало ставка, трав'яні бордюри - все це притягує погляд усередину саду і дозволяє, як у декораціях, досягти того, що сад ніби збільшується. Зробити сад більшим можна також за допомогою перепадів висоти, і не тільки оптично. Різноманітні площини, штучно створені або природні, не тільки інсценують більший простір, але й додають площу. Перевірений трюк - тераса в двох площинах. Такі комбінації у садовому просторі створюють більше місця для відпочинку біля дому. До речі, альтанок та садових будиночків у невеликих садах слід уникати. Такі споруди потребують непомірно великої площі.

Дизайн ділянки може бути виконаний у діагональному, круговому чи прямокутному варіанті планування, але обов'язково відповідно до особливостей будинку і ділянки. При цьому варто знати, що діагональне рішення зримо збільшує ділянку, а кругове вимагає більше вільного простору. Матеріали твердих конструкцій повинні гармоніювати з будинком за фактурою і кольором, і краще не використовувати більше трьох варіантів покриттів на одній ділянці.

Садові доріжки

Садові доріжки повинні плануватись з особливою старанністю. Вочевидь, вони мусять йти з пункту А в пункт Б - від будинку до майданчика відпочинку, до ставка, до городу. Питання тільки в тому, як прокласти ці доріжки. Прямі доріжки скорочують перспективу між А і Б. Прямі скорочені стежки раціональні в городі. Доріжки з прямокутними поворотами провокують кожного звернути в сторону і витоптати квітник або газон. А доріжка, яка плавно коливається, притягує погляд. Вона робить сад просторішим, інтригуючи тим, куди вона веде.

Ширина головної доріжки, як правило, становить 1 - 2 м, другорядних - 0,6 - 0,9 м. Найчастіше їх роблять з бетонних плиток, брущатки, декоративного каменю і клінкерної цегли. Це податливий матеріал, при його використанні можна змінювати ширину доріжок, використовувати різні кольори, створювати малюнки, залишати вільні місця для рослин. Бетонна плитка гармоніює з будинком, вирішеним у сучасній манері, добре компонується з морськими чи річковими кругляками. А цегла у вимощенні добре виглядає при створенні стародавнього парку, у поєднанні зі старим будинком. З цеглою відмінно поєднується гравійне покриття і доріжки з цегельної крихти.

Економічний спосіб вимощення - заливання бетонних доріжок. Це дозволяє зробити криві лінії, плавні переходи, у бетон можна додати гравій, гальку, барвники. Найкраще цей тип покриття використовувати на великих площах: терасі чи парадній площадці перед будинком, на в'їзді в гараж.

Один з найдешевших, декоративних і довговічних видів вимощення - гравійне покриття. Недоліки: його не можна чистити від снігу

і льоду узимку, потрібно обов'язково зробити бортівку з бордюрного каменю, щоб гравій не засмічував сад. Ще краще замість гравію застосовувати гальку, тому що вона не має гострих країв. Гальку також добре використовувати на альпійській гірці, для оформлення прибережної зони водойми у сполученні з кругляками.

У лісовій частині доріжки можуть бути відсипані корою дерев, спеціально обробленою антисептиками проти швидкого загнивання. Матеріалом для вимощення є і дерево. При відповідній обробці воно може прослужити до 30 років. Таким "паркетом", як "теплим матеріалом", добре вимостити патіо, площадку перед басейном, терасу.

Незалежно від того, який матеріал використовують: малогабаритний природний камінь, бетонні плити або готову бруківку із спеціальної пластмаси - важливо, щоб був міцний фундамент із гравію товщиною 30 см та 5 см піску або щебню, - поверхня була міцною, а дощова вода стікала. Вибір маленьких або великих камінців для бруківки, залежить від площі. Малоформатні камінці збільшують площу оптично. Великі плити в поєднанні з гравієм або маленькими камінцями виглядають цікавіше. Можна створити додаткову привабливість, викорис-

товуючи камінці різноманітних форм та кольорів. Однак, змішуючи кольори та створюючи візерунки, знайте міру.

Підпірні стінки. Для їх спорудження використовують камені, цеглу, бетон. Обов'язково треба зробити дренаж: через кожні 2-2,5 м у нижній частині стіни закладають трубу для відводу води, а уздовж основи фундаменту роблять невеликі бетоновані канавки.

Якщо висота стінки не перевищує 1 м, її можна класти без розчину, щільно підганяючи камені один до одного і засипаючи шви рослинним ґрунтом.

Підпірні стінки матимуть особливо красивий вигляд, якщо їхню поверхню прикрасити різноманітими кучерявими чи звисаючими рослинами, посадивши їх у спеціально залишені у кладці гнізда. Найбільш міцними є бетонні підпірні стінки.

Сходи утворюють з підпірними стінками одне ціле, їх виконують з одного матеріалу. З нього ж краще зробити і бордюри уздовж доріжок, межі піднятих клумб.

Огорожа, ворота і хвіртка повинні бути вирішені у тому ж архітектурному стилі і зроблені з тих же матеріалів, що й будинок та інші "тверді" конструкції. Єдиний стиль "твердих конструкцій" зробить ділянку особливо привабливою.

Рослини в саду. Зрозуміло, що рослини визначають "обличчя" саду. Хтось віддає перевагу трояндам та яскравим квітам, інші – тендітній зелені південних рослин, але є й такі, що полюбляють місцеві дикорослі рослини. Однак кожний, хто вперше закладає сад, саджає занадто багато та занадто тісно. Дерева в невеликому саду теж повинні бути невеликі. Декоративні яблуні, барбарис, горобина - краще, ніж бук або ялина. Підбираючи кущі з цікавим забарвленням або ті, що рано навесні розквітають, а восени рясно обвішані гронами ягід, можна в кожну пору року спостерігати в своєму саду щось незвичайне та радісне. Але пам'ятайте: деякі кущі при доброму догляді після декількох років так розростаються, що по саду треба ходити з компасом або викорчовувати їх. Шкода. Тому при купівлі довголітніх рослин треба враховувати, до яких розмірів вони виростають - принаймні, для малих садів.

Які бувають водойми в саду?

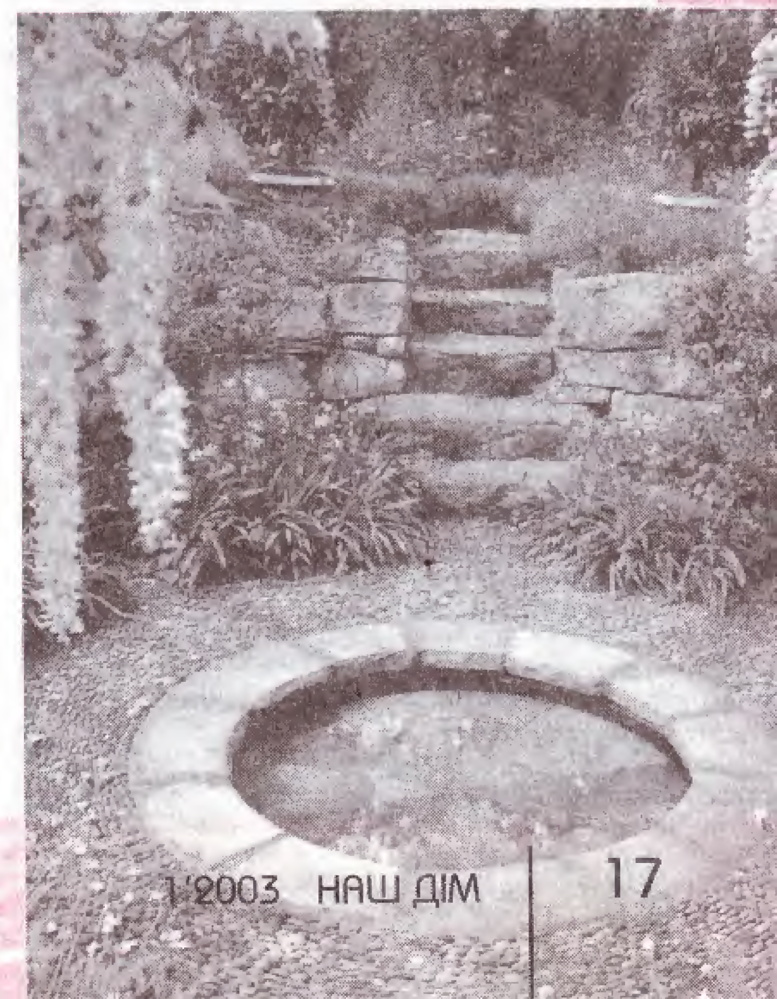
Фонтани, ставки, водоспади, струмки, ланцюжки водойм із перекидними місточками - те, що називається "водяним садом", може стати найпривабливішим спорудженням на ділянці. Розташовувати водяний сад треба у місці, що добре продивляється, але з позицій економічних найкраще установлювати водяні спорудження на самій марній землі.

Сучасні матеріали і технології дозволяють робити ставки, дно яких покрите плівкою чи глиною; струмки з бетонованим дном і "відмитою" у бетоні галькою, що дає повну ілюзію кам'янистого дна; ставки з підсвічуванням, водоспади. Але слід пам'ятати, що водойма вимагає постійної уваги. Тому не треба робити її занадто великою: вона повинна відповідати розмірам саду, альтанці, фрагменту доріжки.

Якщо на ділянці є частина річки, залишається тільки її почистити і прикрасити: зробити настил над водою, декоративне підсвічування, альтанку на березі. Опущене у воду декоративне підсвічування створить ефект внутрішнього світіння води. Можливе підсвічування на воді, наприклад, прозорі підсвічені плаваючі кулі, які від вітру і невеликого збурювання водяної гладі починають рухатися хаотично, висвітлюючи елементи оточення, що виглядає дуже вражаюче.

Найбільш великі водяні спорудження - ставки. Для імітації природних водойм неважливо, чим вистелене дно, але берег, як правило, робиться з дерну із застосуванням плитняку, валунів, гальки, висадженням берегових, ставкових і болотних рослин. Форма водойми залежить від стилю саду (рис.5,6). Декоративні ставки правильної форми з берегами, забетонованими чи викладеними плиткою, дуже красиві в парадній, партерній частині ділянки. У цьому випадку важливо

домогтися красивого відображення. Так, підсвічена ввечері берегова рослинність своїм відображенням у воді буде підкреслювати глибину ставка.

Водойми добре сполучаються з альпійською гіркою. Можна зробити каскади, що біжать з неї, чи кілька невеликих альпійських озерець прямо на гірці, розташувавши їх на різних висотах в оточенні рослин. Такі "калюжки" можна зробити, вкопавши в землю спеціальні пластикові форми. Їхні контури можна декорувати каменями, галькою або рослинами. Щоб композиція мала природний вигляд, ширина декорування повинна складати 1/6-1/8 діаметра відкритої води.

Струмки невеликими заводями зручно робити, коли ділянка має перепад висот (рис. 7). Дно струмка краще відсипати дрібною галькою і невеликими валунами (тоді добре спостерігається біг води), берег оформити галькою або рослинністю. Оригінальне підсвічування - хвиля, що біжить уздовж струмка на березі чи на дні.

А ось так на практиці роблять маленький ставочок із штучним струмком

1. Спочатку необхідно зробити заглиблення (впадину), розрівняти його. Потім укладають міцну плівку і закріплюють її краї булижником. Плівку влаштовують так, щоб її не було видно. Камінці кладуть на бетонну подушку, що має сохнути не менше 4 днів перед заповненням ставка водою.

2. "Доріжку" для струмка акуратно вистеліть плівкою, добре розрівнюючи схили.

3. Щоб не було видно плівки, "доріжку" вимощують гравієм. Маленький острівок із каміння і рослин зробить ваш струмок привабливішим. Камінну плиту, з якої вода спадає у ставок, встановлюють на бетонному фундаменті.

4. Після перерахованих робіт ставочок повільно наповнюють водою. При цьому природне середовище створюють великі і маленькі камінці, розміщені по краях ставка. Висаджують також різноманітні рослини. Для циркуляції води використовують заглиблений електронасос.

5. А тепер вода біжить із амфори у струмок і далі в ставочок. Все просто...

Підготувала спеціаліст підприємства "Збірні будинки"
Грищенко І.А.

За сприяння журналу "Дім, сад, город" розповсюджуються такі книжки:

(*ціни вказані у грн.*)

Эксплуатация котлов. Настольная книга для операторов котельных 9

Эксплуатация и ремонт оборудования систем газоснабжения. Настольная книга слесаря газового хозяйства 9

Устройство и монтаж санитарно-технических систем зданий. Настольная книга слесаря-сантехника 9

Столярные, плотничные, стекольные и паркетные работы. Настольная книга столяра, плотника, стекольщика и паркетчика 9

Сварочые работы. Настольная книга электрогазосварщика 9

Монтаж, техническое обслуживание и ремонт промышленного и бытового электрооборудования. Настольная книга электромонтера 9

Отделочно-строительные работы. Настольная книга штукатура-отделочника 9

Кровельные работы. Настольная книга кровельщика 9

Справочник столяра-плотника 7

Справочник: расход материалов на общестроительные работы, часть 1-4, в 3-х книгах 20

Справочник: расход материалов на общестроительные работы, часть 5 8

Справочник: расход материалов на общестроительные работы, часть 6 9

Справочник: расход материалов на общестроительные работы, часть 7 10

Справочник: расход материалов на общестроительные работы, часть 8 10

П. Бобиков. Изготовление столярно-мебельных изделий 21

А. Ивлиев и др. Отделочные строительные работы 24

А. Ивлиев. Реставрационные строительные работы 16-20

Л. Крейдлин. Столярные, плотничные, стекольные и паркетные работы 24

О. Куликов. Охрана труда в строительстве 16-20

Материаловедение. Отделочные строительные работы 16-20

Л. Невзоров, Ю. Гудков. Устройство и эксплуатация грузоподъемных кранов 24-60

Їх можна замовити за адресою: 02094, Київ-94, пр. Гагаріна 17,а, журнал "Наш дім".
Довідки за тел./факс: (044) 477-73-01.

Лаки та політури для дерева

***Лаками** називають велику групу матеріалів, що представляють собою розчини плівкоутворюючих речовин в органічних розчинниках чи воді. Після висихання вони утворюють тверду прозору безбарвну чи кольорову плівку.*

Лаки використовують для одержання прозорих покриттів, коли потрібно захистити й одночасно зберегти (або особливо підкреслити) структуру поверхні, що офарблюється, головним чином, коштовних порід деревини. У цьому випадку лаки наносять безпосередньо на підготовлену поверхню виробу. Часто лаки наносять як останній шар у системі багатошарового покриття для того, щоб додати йому гарного зовнішнього вигляду або підвищити експлуатаційні властивості.

Лаки - це, як правило, фарби без пігменту. До складу більшості лаків входять поліуретанові смоли, вони мають сольвенту основу (подібно олійним фарбам). Але, з огляду на гігієнічні та екологічні чинники, все більш популярними стають водорозчинні акрилові лаки, так само, як і водоемульсійні фарби. Лаки бувають із сатиново-шовковистим або глянцевим ефектом, як прозорі, так і підфарбовані. Підфарбовані лаки застосовуються для покращення вигляду дерева. Вони надають йому додаткового кольору, але не приховують натуральну текстуру, як це робили б фарби.

Лак має свій власний ґрунт та підшарок, але при нанесенні першого шару бажано додати в нього приблизно 10% уайт-спириту для сольвентних типів або води - для акрилових і не накладати цей шар щіткою, а втирати його в дерево ганчіркою, від якої не відокремлюються волокна. Коли перший шар висохне, треба зробити насічку: злегка потерти його дрібною шкуркою. Потім видалити пил і вже щіткою покласти другий, повноцінний шар. На поверхні, що буде піддаватись зношуванню, добре і другий шар насікти й нанести ще один - додатковий.

Утім, кожен різновид лаку (про них мова йтиме далі) має свої особливі правила нанесення на поверхню.

Олійні лаки - розчини природних або синтетичних смол, що висихають чи напіввисихають у оліях або розчинниках із додаванням сикативів. Розчинниками є скипидар, уайт-спирит, ксилол і ін. Плівки, утворені олійними лаками, висихають дуже повільно (48 годин і більше), що й обмежує їхнє застосування при обробці виробів із деревини. Олійні лаки наносять щіткою, тампоном або розпилювачем. Плівки олійних лаків мають гарну еластичність, морозо- і водостійкі.

Матеріал пожежонебезпечний і токсичний через наявність у ньому органічних розчинників. При проведенні робіт у закритих приміщеннях необхідна вентиляція. Для захисту шкіри рук треба застосовувати гумові рукавички. Матеріал варто зберігати в щільно закритій тарі, охороняючи від впливу тепла, вологи і прямих сонячних променів.

Алкідні лаки. На сьогоднішній день - це найбільш розповсюджені із застосовуваних у побуті лаків. Вони являють собою розчини в органічних розчинниках синтетичних алкідних (пентафталевих чи гліфталевих) смол. Плівки алкідних лаків тверді, прозорі, слабко пофарбовані, мають гарну адгезію до всіляких поверхонь, водостійкі. Застосовуються як для внутрішніх, так і для зовнішніх фарбувальних робіт. Помилково алкідні лаки часто називають олійними, тому що при виготовленні алкідних смол застосовують рослинні олії, які значно впливають на властивості кінцевого продукту, але за хімічним складом та за властивостями алкідні лаки відрізняються від олійних. Розчинниками є сольвент, уайт-спирит, скипидар або їхня суміш у співвідношенні 1:1, ксилол, РС-2.

Перед застосуванням лак ретельно перемішати. У разі необхідності розбавити. Лак варто наносити щіткою, валиком або розпилювачем тонкими шарами (не менш двох) із проміжним сушінням протягом 12 годин при кімнатній температурі й обов'язковому шліфуванні після першого шару. Експлуатаційні властивості покриття досягаються через 48 годин.

Лак пожежонебезпечний, токсичний через наявність органічних розчинників. Його варто зберігати у щільно закритій тарі, охороняючи від впливу тепла, вологи і прямих сонячних променів.

Алкідно-карбамідні лаки являють собою розчин в органічних розчинниках композиції алкідної смоли з аміноформальдегідною або карбамідо-меламіноформальдегідною. Такі лаки висихають на повітрі при нормальній температурі тільки при введенні кислотних сполук, що сприяють затвердінню. Після введення таких сполук термін придатності матеріалу обмежений і коливається від декількох годин до декількох діб. Такі матеріали можуть висихати і без уведення сполук для затвердіння, але при проведенні гарячого сушіння (при 80-120° С).

Цей вид лаків утворює плівки, які досить швидко висихають на повітрі і відрізняються підвищеною твердістю, гарними водо- і зносостійкістю. Їх застосовують для пар-

кетних підлог, меблів і різних виробів із дерева, експлуатованих усередині приміщень. Розчинники - ксилол, сольвент, РКБ-1, РКБ-2. Для розведення лакофарбових матеріалів, що розпилюються в електричному полі, використовують розчинник РЕ-1В, РЕ-2В. Лак наноситься щіткою, валиком, розпилювачем. Лак пожежонебезпечний, токсичний.

Нітроцелюлозні лаки (нітролаки) - розчини лакового колоксиліну різних марок, смол і пластифікаторів у суміші летких органічних розчинників. Покриття, утворені нітролаками, швидко висихають у результаті випару розчинників, утворюючи досить тверді, стійкі й еластичні плівки, здатні поліруватися. Випаровування розчинників відбувається при температурі 18-20°С і значно прискорюється при камерному сушінні при температурі 35-50°С. Розрізняють такі нітролаки:

- *прозорі* - холодного й гарячого нанесення;
- *матові*;
- *кислотного затвердіння* - прозорі і матові.

Прозорі нітролаки утворюють на поверхні деревини блискучі покриття, що зберігають природний колір і текстуру деревини. Нітролаки холодного нанесення мають більш низький відсоток плівкоутворення (17-25%), ніж гарячого (33-35%).

Матові лаки наносять на поверхню, покриту прозорим нітролаком, чи безпосередньо на деревину без попереднього її лакування. До складу нітролаків кислотного затвердіння додатково вводять карбамідні смоли. Вони підвищують морозо-, водо- і хімічну стійкість нітролакових покриттів, а також сприяють підвищенню міцнісних властивостей покриттів при різкому коливанні температури. Розведення лаків до робочої в'язкості здійснюється розчинниками №646, 647, 648, РМЛ, "Нітролакма" НЛ-3. Перед застосуванням лак необхідно ретельно перемішати. Якщо необхідно - розбавити вище зазначеними розчинниками. Лак наносять розпиленням, щіткою, а у промислових умовах вальцюванням, лаконаливом, розпиленням. Після проміжного сушіння необхідне ретельне шліфування лакованої поверхні. Лак пожежонебезпечний, токсичний. Матеріал варто зберігати в щільно закритій тарі, охороняючи від впливу тепла, вологи і прямих сонячних променів.

Поліефірні лаки. Практично усі знайомі з покриттями, що виходять при використанні поліефірних лаків у виробництві меблів (у побуті її називають "полірованою"). Поліефірні лаки - багатокомпонентні матеріали, при їхньому нанесенні потрібна особлива точність. Покриття на основі цих лаків практично не дають усадки, тому що розчинник (як правило, стирол) не випаровується у процесі затвердіння покриття, а полімеризується з розчиненою смолою. Поліефірні лаки при висиханні утворюють тверді плівки великої товщини, стійкі до впливу різних реагентів і води. Поліефірні лаки розділяють на дві групи: парафінові і безпарафінові. Перевага парафінових полягає у тім, що вони містять до 95% плівкоутворюючих речовин, висихають при температурі 20-23°С.

Поліуретанові й алкідноуретанові лаки. Особливість плівок поліуретанових лаків - їх винятково високі механічна міцність і зносостійкість. Вони мають атмосферостойкі і діелектричні властивості. Паркетні підлоги у залах музеїв і палаців покриті саме цими лаками. Для промислового використання виробляються поліуретанові меблеві лаки й лаки для музичних інструментів. Застосування цих лаків вимагає ретельного дотримання вимог, зазначених в інструкціях. У роздрібну торгівлю поліефірні і поліуретанові лаки в готовому виді не надходять.

Бітумні лаки. Для їхнього одержання застосовують бітуми спеціальних марок із високою температурою розм'якшення. З метою поліпшення властивостей лаків при їхньому виготовленні до бітумів додають різні смоли, олії. Бітумні лаки при висиханні утворюють чорні плівки, що характеризуються водостійкістю й стійкістю до деяких хімічних реагентів, однак їхні антикорозійні властивості в атмосферних умовах недостатньо високі. Найбільш широко бітумні матеріали застосовують для тимчасового захисту металу, тому що вони значно дешевші ніж інші матеріали.

Дисперсійні лаки. Однією з головних причин для розробки дисперсійних лаків було бажання звільнитися від шкідливого впливу розчинника й формальдегідів під час покриття лаком. Дисперсійні лаки звичайно, засновані на акриловій чи уретановій дисперсії виробу. Для цих лаків характерно швидке висихання і порівняно гарна зносостійкість, а також стійкість до впливів різних хімікатів.

Політури для дерева, подібно фарбам і лакам, розраховані на всмоктування. Через деякий час їх можна покрити прозорим лаком, щоб покращити вигляд та підвищити міцність покриття. Політури випускаються як на воді, так і на розчинниках, у широкому асортименті кольорів та відтінків дерева. Різні за кольором політури одного й того ж типу можна змішувати для отримання проміжних відтінків. Щоб зробити політуру світлішою, можна розбавити її водою або уайт-спиритом.

Політури часто наносять щіткою або "подушкою", але швидше й простіше отримати рівне покриття за допомогою чистої ганчірки, від якої не відокремлюються волокна. Працювати треба швидко, зводячи ще вологі краї окремих ділянок та, уникаючи накладання шарів, щоб не утворились темні плями. Водорозчинна політура збільшує волокна на поверхні дерева, що порушує рівномірність фарбування. Тому спочатку треба гладенько оштукатурити поверхню, а потім зволожити її мокрою ганчіркою. Це збільшить волокна. Коли дерево висохне, ці волокна треба видалити дрібною шкуркою. Тепер поверхня буде готова "прийняти" політуру.

Металева піч для сауни

Зараз багато забудовників та й тих, хто вже має дім чи дачний будиночок, мають бажання влаштувати і сауну. Цікавим варіантом є металева піч, яку встановлюють у сауні. Дуже важливо не тільки правильно і якісно виготовити таку піч, а ще грамотно її встановити й експлуатувати. Як убезпечити себе від пожежі в подібній ситуації?

Рис.1.

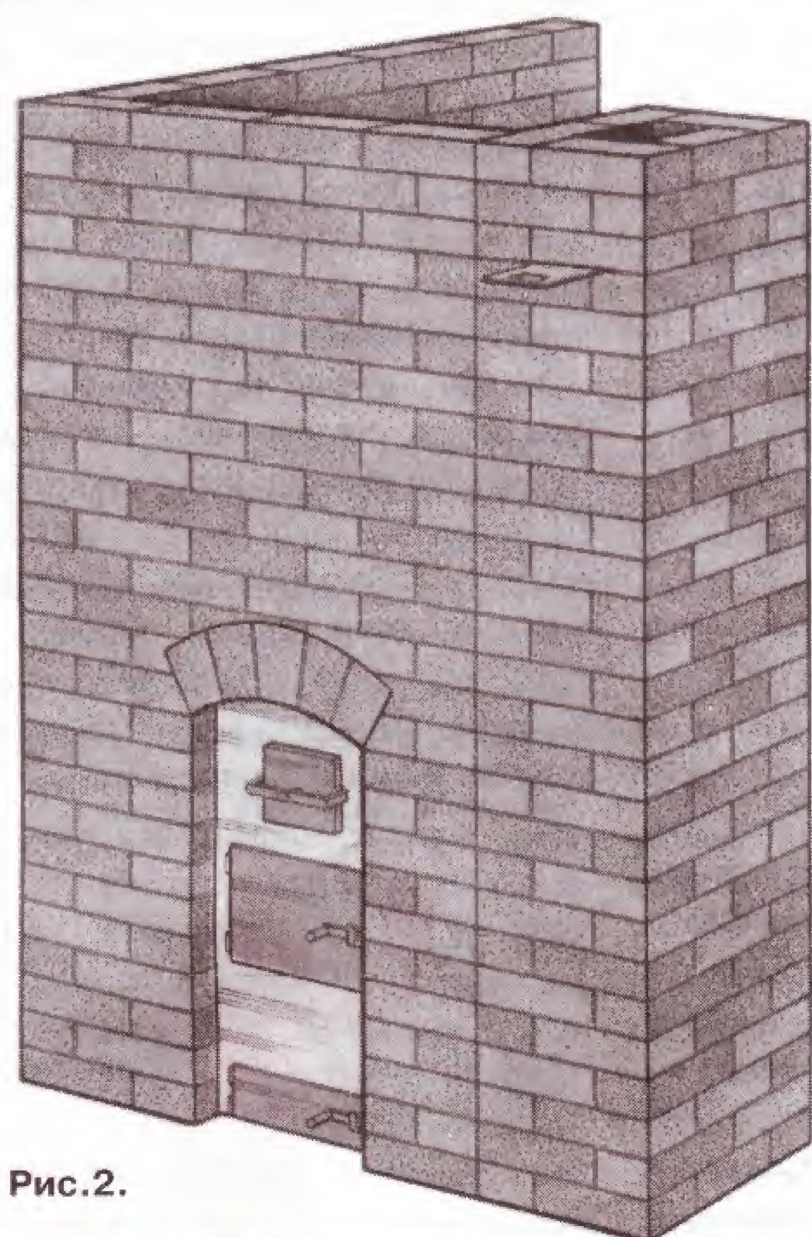
Металеву піч встановлюють безпосередньо в сауні (рис. 1). Топка повернута в бік кімнати відпочинку і своєю передньою поверхнею опалює це приміщення. Бічна стінка корпуса печі прогріває мийну, основне тепло забирає сауна.

Для пожежної безпеки піч обкладають встановленою на одному з нею фундаменті захисною стінкою товщиною у півцеглини (рис. 2). Кладку виконують з червоної цегли на цементному розчині.

Стінка, що відокремлює мийну від сауни, відстає від бічної поверхні печі на відстань не більше 1 см. Цеглу укладають у шаховому порядку в зоні бічної стінки печі, а, не доходячи 5-6 см до її верху, кладка переходить у суцільну до стелі. Утворені в кладці прорізи дозволяють печі прогрівати мийну випромінюванням. Цегляну кладку з боку мийної можна обкласти керамічною плиткою, не перекриваючи прорізи.

Для запобігання опікам з боку кімнати відпочинку піч заглиблена в сауну на 10 см і повністю відкрита. На рівні верху корпуса печі кладку стінки виконують суцільною аж до стелі. В процесі мурування потрібно залишати між цеглою і піччю теплові зазори: бічні - 5 мм, вертикальні - 10...20 мм.

Для запобігання опікам і зменшення прямого випромінювання у сауні від розжареної печі і до її верхньої частини викладають стінку цеглою, яку розміщують у шаховому порядку, з відступом на півцеглини від корпусу печі. Кладку зв'язують зі стінкою, яка приєднується до топки.

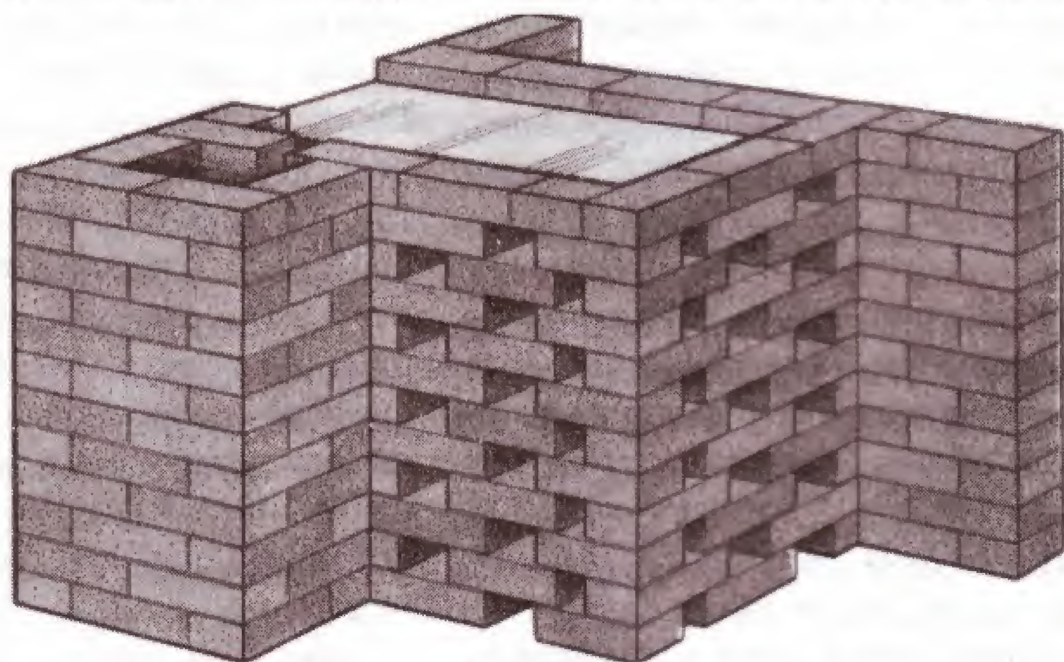

Рис.2.

Відстань від корпуса металевої печі до будь-якої дерев'яної стіни з урахуванням захисного шару цегли повинна бути не менше 250 мм. Потужне теплове випромінювання верху печі супроводжується ще і високою температурою вихідного повітря, тому дерев'яну стелю над піччю також необхідно захистити. Для цього використовують цеглу, покладену плиском над зоною грубки на металевих кутиках, закріплених, наприклад, між балками перекриття чи на спеціальних, приварених до

печі, стояках. Розміри екрана над піччю повинні перевищувати її власні розміри в плані не менше ніж на 250 мм.

Рекомендується наступний порядок облаштування сауни.

Після виготовлення фундаменту по всьому периметру зверху кладуть подвійний шар гідроізоляції і два ряди цегельної кладки на цементному розчині. З боку топки кладка на чверть цегли повинна бути зміщена убік сауни для зручності вигрібання золи.

Підлогу кімнати відпочинку бажано розташувати на 2 шари цегли нижче днища корпуса печі. Перед піччю на підлогу укладають 1 шар цегли розміром не менше 51x51 см, бо через сильне тепловипромінювання сталевого листа не досить.

Підлогу в сауні потрібно підняти на 2-3 шари цегли вище, що забезпечить краще прогрівання. Висота сауни - не більше 220 см.

Після влаштування печі розпочинають мурування захисних цегельних стін і труби. При наявності каміна вихідний патрубок грубки нарощують відповідною сталевою трубою, яку вводять в окремий димохід перерізом 1/2 цеглини в кладці каміна, що об'єднується потім з основним його димоходом (перерізом не менше цеглини) у верхній частині каміна. Зазори між цегельною кладкою і металевою трубою печі повинні бути не менше 5 мм по горизонталі і не менше 20 мм по вертикалі для компенсації теплового розширення деталей печі при нагріванні. Зазори варто ущільнити азбестом чи скловатою. Грубна труба не повинна перев'язуватися з іншою кладкою. Цегельний екран з каміном можна перев'язати 2-3 рази. У місцях стику труб необхідно передбачити чищення. Засувки печей встановлюють у кладці труби.

При топленні сухими дровами для нагрівання сауни обсягом 20 м³ до температури 100°С в літній час потрібно близько години.

Під час розігріву сауни піч топлять інтенсивно, далі для підтримки необхідної температури залишають горіти не більше 4-5 полін.

Металеві печі дуже продуктивні і розраховані на швидке прогрівання лазні, тому надмірне неконтрольоване топлення після досягнення заданої температури може призвести до перегріву сауни і загоряння дерев'яних конструкцій.

Цілющі аромати у лазні

Протягом тисячоліть народні цілителі, знахарі, шамани і простий люд використовували аромати трав для лікування багатьох захворювань. На жаль, у середні віки інквізиція знищила той досвід, що накопичувався тисячоліттями. Але навіть ті краплини минулого, які залишилися нам у спадщину, іноді з великим успіхом конкурують із сучасною медициною. Чудотворна дія ароматів та відварів рослин є цьому підтвердженням.

М'ята. Її заготовляють під час цвітіння, використовуючи надземну частину рослини. Аромат м'яти знімає ревматичний та головний біль, полегшує гіпертонію, наслідки стенокардії та інфаркту міокарда. Ополіскування відваром м'яти знімає свербляччку, запалювальні процеси шкіри та судороги.

Меліса лікарська. Заготовляють надземну частину під час цвітіння. Аромат меліси заспокоює, допомагає справитися з безсонням та неврозами.

Ромашка аптечна. Збирають квіти ромашки разом із листям та стеблом під час цвітіння з червня по вересень. Ароматизоване ромашкою повітря заспокоює нервову систему, усуває судороги, допомагає при застудах. Ополіскування відваром ромашки надає шкірі свіжості, приємного матового відтінку, сприяє розгладжуванню зморщок, має протизапальні властивості.

Пелюстки троянд чи шипшини. Аромат троянд сприяє зняттю головного болю, допомагає при неврозах та безсонні.

Береза. З давніх часів про березу ходять легенди, оскільки лікувальні властивості мають бруньки, листя та сама кора цього дерева. Заготовляють гілля так само, як і для віників. Ополіскування відваром берези гарно впливає на шкіру, укріплює волосся, знімає головний біль, прискорює заживання ран, покращує загальний настрій.

Кора калини. Відвар кори калини використовують як засіб проти надмірного потовиділення у вигляді ванночок для ніг. Ванночки приймають під час парення безпосередньо у парній або у кімнаті для відпочинку.

Кропива. Листя кропиви заготовляють навесні. Ополіскування відваром кропиви сприяє укріпленню волосся й пом'якшенню шкіри.

Соснові голки та шишки. Хвойний аромат заспокоює та укріплює нерви, нормалізує роботу серця, допомагає при безсонні, позитивно впливає при лікуванні катарів верхніх дихальних шляхів, астми, легень, відновлює сили ослабленого організму. Соснові шишки заготовляють із липня до початку зими, а молоді пагони ріжуть по мірі необхідності.

Смородина чорна. Листя смородини разом із стеблами заготовляють із липня по серпень. Ароматизовані пари відвару смородини сприяють створенню гарного настрою. Ополіскування відваром гілок смородини використовують для лікування шкіряних захворювань.

Хміль. Використовують шишки рослини, які збирають на початку дозрівання, коли вони мають зеленувато-жовтий колір. Аромат шишок хмелю діє як заспокійливий засіб, допомагає при безсонні, гіпертонії та стенокардії. Ополіскування відваром хмелю укріплює волосся, призупиняє облисіння.

Валеріана. З лікувальною метою використовують корінь рослини. Заготовляють його після того, як рослина відцвіте, а надземна частина починає сохнути. Аромат валеріани дуже корисний для людей, які страждають розладами нервової системи та епілепсією. Він знімає збудження, нервові стреси, хвилювання, нормалізує роботу серця, сприяє зниженню кров'яного тиску.

Корінь лопуха заготовляють восени або ранньою весною до появи листя. Ополіскування відваром кореня лопуха попереджає випадіння волосся і знімає подразнення шкіри.

Шавлія лікарська. Використовується уся надземна частина рослини. Збирають її під час цвітіння (червень-липень). Відвар має протизапальні та дезинфікуючі властивості, знімає біль, допомагає при захворюваннях нервової системи. Ванночки для ніг зменшують потовиділення.

Листя грецького горіха. Заготовляють листя наприкінці літа. Аромат листя грецького горіха заспокоює й укріплює нервову систему. Ополіскування його відваром знімає подразнення шкіри, ефективне при авітамінозі та лікуванні гнійних ран.

Заготовляючи лікарські рослини необхідно притримуватися одного загального правила. Категорично забороняється збирати аптечні рослини у забруднених місцях: на залізничних насипах, особливо у районі станцій, уздовж шосейних доріг (не ближче 500 м), поблизу заводів та вулицях міст, а також у місцях, де можливі кислотні дощі (на загальному фоні такі місця після дощу жовтіють).

Відвари повинні бути досить крутими. Норма витрати трав: на 50 літрів води 1-1,5 кг висушеної сировини або 5 кг сирої. Кращого результату можна досягти, якщо одночасно заварювати декілька трав. Бажано до складу трав'яного букета включити м'яту перцеву для покращення ароматизації повітря у парній. Кип'ятити трави слід не менше 30 хвилин. Аромат трав буде більш ефективним, якщо під час парення на кам'янку хлюпнути ківшик їх відвару.

Тарасюк В.В.

Ремонт кухонного табурета

Дуже часто після тривалої експлуатації у табурета починають вивалюватися ніжки. Але не поспішайте його викидати на смітник, оскільки такий табурет не складно відремонтувати. Для ремонту потрібні: гайка М 10, пасатижі, велика викрутка, напилок, ножівка по металу, чи стамеска з молотком. Табурет складається із сидіння, до якого знизу шурупами прикручений силуміновий каркас. У каркас укручені ніжки табурета.

У дерев'яну ніжку табурета вставлений металевий штир із

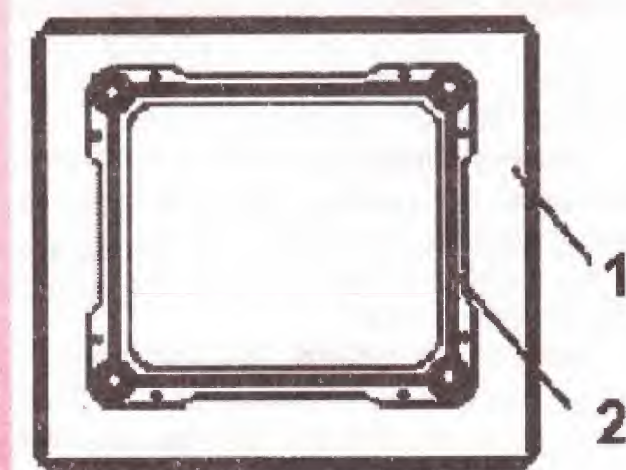

Рис.1. 1 – сидіння; 2 – силуміновий каркас

різьбою М 10.

Сталевий штир, укручений у ніжку, міцніший, ніж силуміновий каркас. Тому різьба у каркасі "з'їдається", і ніжка табурета починає прокручуватися та вискакувати.

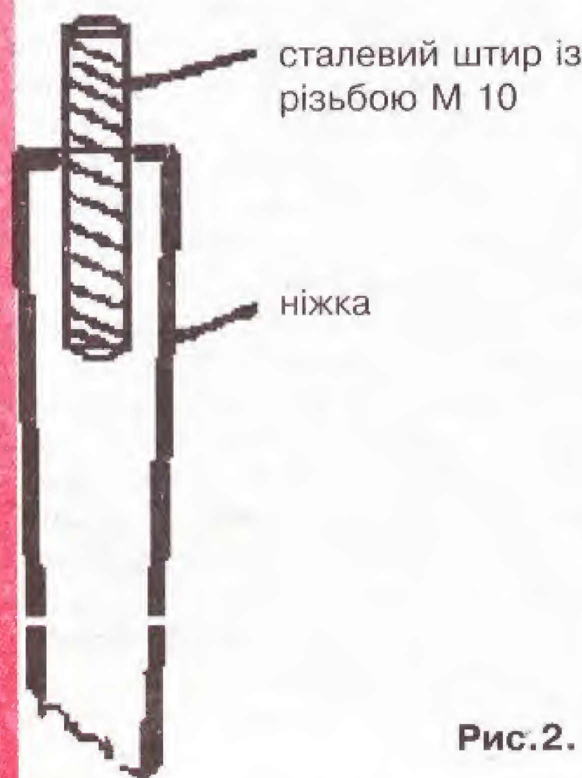

Рис.2.

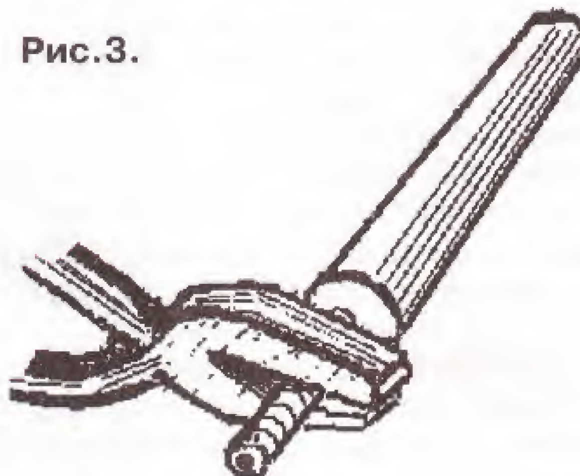
Звичайно, під різьблення можна що-небудь підмотати, але, як правило, цього вистачає не надовго. Силуміновий каркас не виготовляється за допомогою зварювання і до того ж він дуже тендітний. У зв'язку з цим пропонуємо вам наступний спосіб ремонту.

У першу чергу, відкручуємо усі ніжки табурета, викручуємо шурупи від сидіння і знімаємо силуміновий каркас. Потім, узявши будь-як ніжку табурета в ліву руку, затискаємо пасатижами різьблення металевого штиря і, утримуючи штир, крутимо ніжку проти часової стрілки (не беріться пасатижами за самий край різьблення - не вкрутиться гайка!).

При цьому штир треба вивернути не до кінця, а приблизно на 1-2 сантиметри. Всунути цю ніжку в отвір каркаса зі "з'їденим" різьбленням так, щоб з іншої сторони штир знаходився урівень із каркасом. Навернути на штир гайку.

Частина гайки буде виходити за габарити каркаса і не дасть щільно притиснутися до сидіння, тому її потрібно зрізати ножівкою, а потім підрівняти напилком. Якщо немає бажання пиляти, замість цього можна стамескою

Рис.3.

Викручуємо різьбовий штир із ніжки табурета

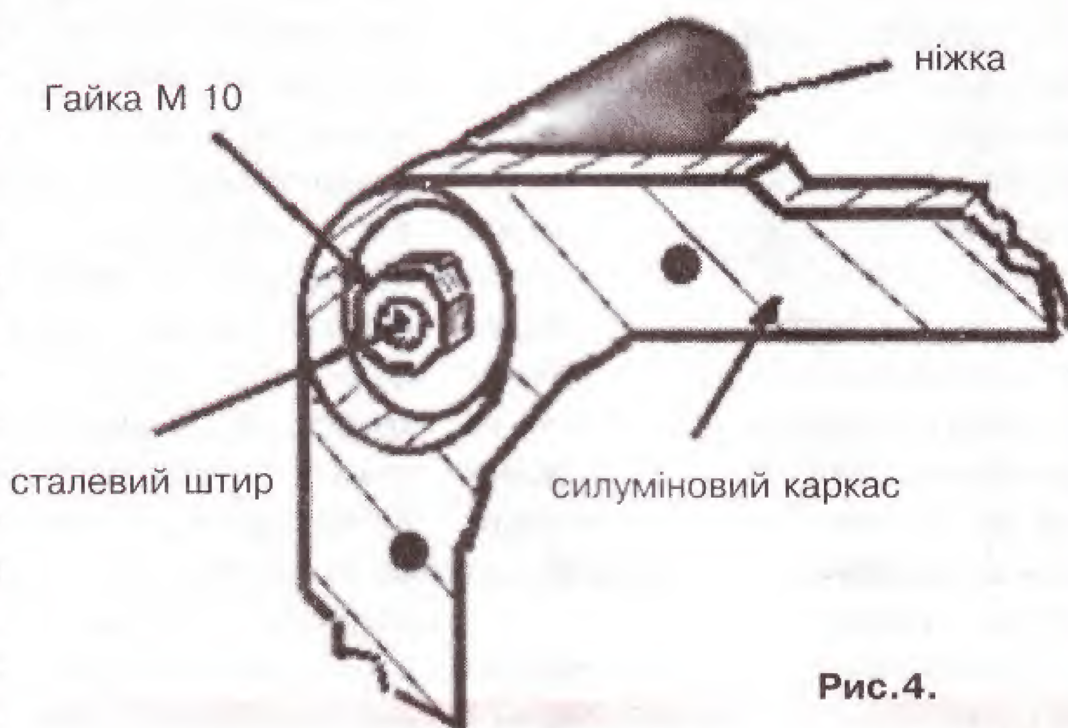

Рис.4.

зробити вибірку під гайку у сидінні. Після цього остаточно збираємо табурет. Робота з ремонту займе не більш півгодини.

І ще...

Численні мілкі колючки рослин, що повпивалися у шкіру, можна швидко видалити за допомогою воску, накапавши його на уражене місце. Застиглий віск знімається разом із колючками. Годяться для цього і деякі сорти клею, які утворюють еластичну плівку.

Запас стержнів для кулькової ручки можна зберігати роками у пробірці з щільною пробкою, не боячись, що паста засохне. Якщо у пробірку зі свіжими стержнями помістити засохлі, то останні скоро відновлюють свої властивості.

Наш читач Петренко М. І. з Хмельницької області пише, що його дуже цікавить наша рубрика: "Меблі - власноручно". Він недавно на пенсії і почав самостійно виготовляти меблі для дому і дачі, з успіхом використовуючи креслення, що наводяться в нашому журналі. Майстер планує виготовити самотужки кухонний стіл і журнальний столик. У зв'язку з цим його цікавить питання чи визначені параметри висоти для цих предметів. Ось що радять спеціалісти.

Є визначені параметри столів. Це допомагає зручно сидіти за столом. Так, кухонний стіл повинен мати висоту від 68 до 74 см, а відстань між площиною стільця і краєм стола має становити від 25 до 30 см (див. мал.). У такому випадку під час приймання їжі людина автоматично займає правильне положення. Мінімальна висота журнального столика має становити 30 см. При такій висоті він добре вписується в інтер'єр кімнати і не закриває софу або диван.

Корабельний сундук

З давніх давен матроси, виходячи в море, виготовляли для себе сундук, де можна було б зберігати всі свої речі. І сьогодні він буде доречним на моторному човні, на дачі, в гаражі. Такий сундук може служити навіть як домашній бар. Адже внизу знаходиться простір за висотою для пляшок (32,5 см), а зверху – пересувний ящик для склянок. Роблять його, як правило, із сосни. Краї сундука можна оббити оцинкованою жерстю. Однак це збільшить його вагу.

Розміри і зовнішній вигляд сундука зображено на рисунках. Стінки сундука з'єднують дюбелями: d = 8 мм. Глибина 35 мм. Планки "садять" на клей.

Про "сильну" жінку, "слабкого" чоловіка і нового "Павлика Морозова"*

Блаженні смиренні...

Ну, от і все... Через кілька хвилин вони сядуть у літак і полетять до Нью-Йорку, у нове невідоме життя, що так довго їх манило. Дві фігурки, жіноча й хлопчача, швидко віддалялися, часто озираючись, неначе шукаючи когось, навмання махаючи руками, прощались. Мені навіть шкода їх стало. Жалість стиснула горло, сльози виступили на очах... Славик також нервово діставав сигарети з пачки: одна впала додолу, друга... Нарешті йому вдалося запалити. Відвернувся, не хоче, щоб я бачила його обличчя. Що він відчуває? Не буду запитувати, та й він не скаже. Адже від'їджала в Америку на ПМП, як зараз модно говорити, дружина його найліпшого друга. І не просто від'їджала, а їхала виходити заміж...

Ми всі, Сергій, Слава і я, Наташа, вчилися на одному курсі одного зі столичних технічних вузів, мріяли стати не "ліриками", а "фізиками". За часів СРСР саме вони були у фаворі, хоча вчитися було нелегко. Сергій був найперспективнішим на курсі, його обожнювали викладачі, йому пророкували блискуче майбутнє. Однак у житті він був простим хлопцем - "західняком", товариським, трохи сором'язливим, м'яким, спокійним, ввічливим і порядним. Усі ми користувалися його послугами: він допомагав вирішити важкі задачі, писати складні курсові та дипломні роботи. Дівчат на курсі у нас було небагато, майже всі до кінця навчання вийшли заміж за своїх однокурсників. Сергія ж дівчата наче й не цікавили, він якось не вмів залицятися до них, а останні обирали наполегливіших хлопців.

Усі знали, що Сергію пряма дорога в науку, тому ніхто не здивувався, коли після закінчення вузу йому запропонували навчатися в аспірантурі і викладати у цьому ж вузі.

Наша ж група була дуже дружна і товаристські відносини збереглися після закінчення навчання аж до цього часу.

Після одержання дипломів, ми, молоді спеціалісти, були зайняті організацією свого вже дорослого життя: працювали, облаштовували отримане житло, народжували дітей... Та ось новина: Сергій одружується. Катя, так звали майбутню дружину, вчилася на першому курсі університету, а Сергій викладав на її курсі математику. Коли Сергій говорив про формули й теореми, він неначе перевтілювався у когось незвичайного, і в нього не можна було не закохатися. Та ще й без п'яти хвилин кандидат наук... Катя зробила просто й геніально. Вона не сподівалася, не чекала, поки Сергій зверне на неї увагу. Дівчина купила два квитки в кіно і запросила його. Потім вона носила йому бутерброди і могла годинами слухати про різні математичні теореми.

Любовний роман бурхливо розвивався і через чотири місяці вони одружилися, а ще трохи згодом у них з'явився син - Костик. Сім'я була всім на заздрість. Катя не тільки не кинула навчання, але й закінчила вуз із відзнакою. Сергій захистив кандидатську дисертацію, потім допоміг це зробити і дружині. Почав працювати над докторською. Його роботи були відомі не тільки в Союзі, а й за кордоном. Синові з раннього віку найняли репетиторів іноземних мов. Катя хотіла, щоб він був дипломатом і жив за кордоном. А разом із ним і вона, його мати.

З розвалом СРСР Сергію почали надходити запрошення на роботу за кордоном. Катя уже передчувала "райське" життя, та Сергій уперто не хотів залишати Батьківщину, як це сьогодні не банально звучить. Ніякі вмовляння й перспективи не могли змусити його залишити рідний дім. Він працював з іноземними спеціалістами, але змінити місце проживання, хоча б тимчасово, категорично не погоджувався.

Катерина випробувала всі методи впливу, але безрезультатно. Ішли роки, в Україні все змінювалося на гірше. Часто не було гарячої води, тепла, інколи й світла. Не вистачало і грошей. І тільки ТАМ, в уяві Каті, було справжнє життя: тепле, ситне, перспективне.

І вона почала діяти. Наукових працівників зарплатами не панькували, тому, щоб поліпшити матеріальне становище сім'ї, Сергій організував приватне підприємство.

Справи йшли успішно. Якось Катя сказала йому: "Давай розлучимося, всі розумні люди так роблять, а то всяке може бути... Щоб не конфіскували нажите майно. Адже закони можуть змінитися". Так і зробили. Тепер вони були розлучені. Однак жили так, як і раніше, разом. Катя працювала в ріелтерській конторі, син закінчував школу, досконало володів трьома мовами.

*Тільки імена у цій сумній історії змінені, а решта - реальність нашого життя.

Та думки про краще життя не залишали Катерининої голови. Як вибратися звідси, з України? І вона подає свої дані у службу знайомств за кордоном. Через деякий час знайшовся і жених - 62-річний фармацевт із Чикаго. На побачення з ним Катя пішла разом із сином. Вона ще з дитинства вселила у свідомість Костика думку про те, що він повинен жити десь за кордоном. Тому хлопця не бентежили роздуми про підлість цього вчинку по відношенню до батька. Він і надалі ходив з мамою на зустріч із новим "татком". Сторони сподобалися одна одній, і Каті незабаром мав прийти виклик. Залишилося найголовніше: якось сказати про це Сергію, який так нічого і не підозрював. Знаючи м'який характер чоловіка і його любов до неї, вона сміливо розповіла йому про це. Сергій був шокований, однак запитав: "А Костик знає?"

- Не тільки знає, а й бере активну участь у підготовці до від'їзду, - відповіла дружина.

Ту ніч Сергій ночував у нас. Він прийшов страшенно п'яним, таким ми його ніколи не бачили. Вранці він був дуже спантеличеним, вибачився і коротко повідав суть справи. Мене це вразило, як грім серед ясного неба. Хоча чому? Адже Катя була дуже послідовною, вона терпляче і винахідливо шукала шляхи реалізації своєї давньої мрії.

Та не так швидко справи робляться. Процедура оформлення виїзду тривала майже рік. Син вступив до університету і вчився на першому курсі. Катя, як ні в чому не бувало, ходила в гості разом з Сергієм, зворушливо піклувалася про його здоров'я. Хто не знав, міг позаздрити їх сімейним стосункам.

- Ти чого такий сумний? - запитувала Катя Сергія, цілуючи його в щоку. - Сядь сюди, там протяг, тебе продує, у тебе ж спина болить.

Я не могла цього чути. Блюзнірство Катерини не знало меж. Та Сергій просив нас нічого нікому не розповідати й поводитися так, наче нічого не трапилося. "Тільки ради тебе, друже", - вирішили ми із Славиком. "Лише б скоріше це скінчилося", - думали ми, дивлячись на постарілого й змарнілого Сергія. Мені здається, що він до кінця не хотів вірити, а, може, й справді не вірив, що дружина з сином залишають його і назавжди їдуть в Америку.

Американський жених телефонував Каті майже щодня. Бувало, що слухавку брав Сергій. Тоді Катя говорила, що це в неї гостює батько чи зайшов слюсар.

Костя не розумів свого вчинку і не міг дочекатися, коли поїде в Америку. Одного разу, коли батько захворів, Катя лікувала його і піклувалася про нього. Хлопець зі страхом дивився, а потім запитав: "Мамо, ти що, хочеш залишитися з батьком? А як же я?"

І ось, нарешті всі формальності влагоджено, квитки куплені, жених чекає... В останню перед від'їздом ніч Сергій не ночував ні дома, ні у нас. Катя попросила нас провести її в аеропорт. Навіть її батьки не захотіли проводжати свою єдину доньку й онука.

Я стою біля таксі, а Славик з Костиком і Катериною виносять із квартири речі. Неподалік від будинку, на дитячому майданчику, сидить Сергій. У мене не було слів на цей випадок і я не змогла підійти до нього. Коли речі були складені у автомобіль, Костик повільно почав підходити до батька. Можливо, у нього прокинулась совість, чи заговорило синівське почуття. Я стояла натягнута, як струна. Сергій піднявся, мовчки обняв сина і пішов геть. Мабуть, дуже його гнітила тяжка зрада сина. Катя побігла за ним, кричала, що вона кохає тільки його, що забере в Америку, ще щось. Сльози котилися по її обличчю. Та Сергій не обернувся і лише прискорив ходу.

Дорогою до Борисполя Катя розповідала мені, як вона кохає Сергія, просила турбуватися про нього, писати, що він робить, як живе. Говорила, як у гарячці. Син мовчки дивився у вікно. Про що він думав? Я ж не хотіла чути Катиної балаканини. Якась пустота була в голові і відраза. Хотілося швидше прийняти душ і перевдягтися...

Катя швидко прийшла до тями, віддала мені ключі від квартири, дала останні настанови, що я повинна робити і як турбуватися про Сергія, щоб він із собою нічого не зробив.

- Найкраще, що ти можеш зараз зробити, це поїхати і більше ніколи його не турбувати, - уперше різко сказав Славик. - Залиш його. Нехай улаштовує своє життя".

- Яке своє життя? - вигукнула Катя. - Я його нікому не віддам! Я заберу його в Америку. Я ж не буду з цим придурком (женихом) вічно жити! Отримаю громадянство, влаштую Костю і гуд бай, Девіде!

Мені знову подумалося: "Невже це не сон?".

І ось оголосили посадку. Катя неначе поменшала зростом, якось розгубилася й поспішила до турнікетів. А потім все озиралася й озиралася... Мабуть, не вірила, що Сергій не прийшов, шукала його очима.

Через кілька днів я отримала електронного листа від Каті. Вона писала, що все чудово і цікавилася Сергієм. Я вирішила припинити розвиток цієї "лав-сторі" і написала, щоб вона дала Сергію спокій.

На диво, Сергій здавався спокійним і ні словом не згадував про свою сім'ю. Ця історія була табу і для всіх його друзів. На роботі він сказав, що Катя поїхала на заробітки в Америку.

Уже пройшов майже рік. Катя ж наперекір усьому телефонує мені кожного тижня і дає настанови, як турбуватися про Сергія, передає йому всілякі вітаміни. Свого нового чоловіка інакше як скупердяєм і придурком не називає. Працює продавцем у магазині одягу, вчить мову. Син навчається в коледжі. А що Сергій? Як між небом і землею. Неначе хоче щось змінити у своєму житті, та й оглядається на минуле. Каже, що воно його не відпускає. Може, це тільки відмовка... Мені здається, що він чекає на повернення своєї сім"ї.

Ми часто ввечері йому телефонуємо, майже щодня.

- Що ти робиш? - чергове запитання.

- Сидимо вдвох із Мурчиком, чекаємо ранку, - найчастіше чується зі слухавки.

Я ж інколи думаю: "Можливо не треба бути суворим суддею вчинків Каті і її сина. Адже найсправедливіший суддя - це час. Він і вилікує. І розсудить всіх і, мабуть, справедливо..."

Пося Т.П., журналістка

Ліпні прикраси

Ліпні прикраси, виготовлені з гіпсу з волокнистим наповнювачем, із пластмас чи суміші смол, можна використовувати для створення декоративних панелей на поверхнях стін і стелі. Такі панелі можуть обрамляти групи картин, великі дзеркала чи просто виділяти поверхні, оформлені інакше, і таким чином створювати візуальний контраст. Панелі можна використовувати й у поєднанні з багетами для спинок крісел, що мають подібне оформлення, для декорування стін нижче цих багетів, для скрадання надмірної висоти стін і т.п.

Панелі можуть замикатися на кутах простим запилюванням на вус чи спеціально виготовленими кутовими елементами різних стилів - від багато декорованих прямих кутів до елегантних увігнутих дуг (четвертей кола).

Можна заздалегідь прикинути форму, розмір і ефект панелей, виклеюючи їхні контури на поверхні стіни чи стелі маскувальною стрічкою. Стрічку за потребою переміщають, а знайшовши правильні пропорції, розмічають поверхню, ріжуть і кріплять елементи ліпних прикрас.

Інші ліпні прикраси, монтаж яких потребує мінімум зусиль, - це кронштейни для арок, полиць і декоративних ніш, що створюють ефект поглиблення в поверхні стіни.

Можна встановити стельові розетки, відформовані з гіпсу чи пінопласту, які подібні за стилем із декоративними карнизами. Вони виглядають дуже ефектно як самі по собі, так і в поєднанні з підвісними світильниками. Важкі гіпсові розетки до стелі потрібно пригвинчувати, а легкі, пінопластові, - просто приклеювати.

Робота з ліпними прикрасами

1. Вибравши розміри, форму й розташування панелі, нанесіть її контури на стіну за допомогою олівця і будівельного рівня.

2. Гнучким шпателем нанесіть на зворотній бік прикраси тонкий шар клею. Видаліть надлишки клею на краях.

3. Притисніть прикрасу до стіни, ретельно сумістивши її краї з лініями розмітки. Якщо потрібно, тимчасово закріпіть її дрібними цвяхами, забитими до половини.

4. Перш ніж кріпити кутові елементи, перевірте, чи збігається візерунок на стиках. Наклавши елементи так, щоб візерунок збігся, розмітьте й відріжте зайве.

5. Лінію відрізу проведіть по косинцю на зворотному боці прикраси. Акуратно відпиляйте дрібнозубою шипорізною пилкою. Торці розрізу злегка відшліфуйте.

6. Спочатку наріжте і закріпіть всі горизонтальні й вертикальні частини по лініях розмітки, а потім сполучіть кутові елементи, що завершують панель.

Улаштування ніші

1. Нанесіть клей на плоску спинку ніші по всьому периметру і додайте трохи більше клею в центрі.

2. Притисніть нішу на місце і перевірте її вертикальність. Якщо потрібно, скористайтеся тимчасовим підтримуючим кріпленням.

3. Вологою губкою видаліть залишки клею, що виступили по периметру ніші. Не зсуньте при цьому нішу з місця!

4. Дайте клею повністю затвердіти перед тим, як ставити щось на полицю.

Стельові розетки

Щоб установити стельову розетку, акуратно розмітьте місце кріплення, потім нанесіть на її спинку шар клею і притисніть по розмітці. Видаліть клей, що виступив. Важкі гіпсоволокнисті розетки для безпеки краще пригвинтити до балок стелі, а головки гвинтів зашпаклювати.

Як зробити "шампанське" вдома

Для цього заготовляють необхідну кількість пляшок з-під шампанського й пробки до них. В емальованій каструлі варять сироп із цукру (200 мл), води (3 л) і лимонної кислоти. Сироп охолоджують до 30 градусів, додають дріжджі (75 г) і залишають у теплому місці на 2 години. Коли починається бродіння, сироп проціджують і розливають у пляшки, додаючи у кожну по 1 столовій ложці лимонного соку і 3 родзинки. Пляшки закривають пробками, обв'язуючи їх дротом, і укладають горизонтально у холодильник. Через 2 тижні "шампанське" готове.

Щоб срібло блищало

Щоб повернути потемнілим виробам зі срібла їх початковий вигляд, загорніть кожен з них окремо у фольгу й опустіть на пару годин у гарячу підсолену воду. А потім старанно відполіруйте виріб м'яким шматочком тканини, краще оксамитовим або замшевим.

Темний наліт із срібних, посріблених та мельхіорових виробів легко зняти так: промийте виріб у теплій мильній воді, потім почистіть його м'якою тканиною, змоченою у суміші нашатирного спирту з крейдою або зубним порошком. Після цього сполосніть водою і старанно витріть.

Чи вмієте ви варити овочі?

Справа ця нехитра, але і в ній існують свої правила та тонкощі, дотримуючись яких ви отримаєте смачні й корисні страви.

Зелені овочі (спаржу, стручки квасолі та гороху, шпинат) варять недовго, на пару або у киплячій воді - так аскорбінова кислота менше піддається руйнуванню.

Жовті та оранжеві овочі - морква, солодкий червоний перець - вирізняються високим умістом каротину. Якщо їх переварити, то каротин перейде у воду і надасть їй яскравого жовтого кольору, а самі овочі стануть блідими. Тому такі овочі варять швидко на пару або у киплячій воді у щільно закритому посуді. Так само варять і буряк, додаючи у воду невелику кількість оцту, лимонного соку або кислих яблук, щоб зберегти його природний колір.

Білі овочі - картопля, капуста, цибуля, кольрабі - варять швидко, опускаючи їх у киплячу воду, при цьому посуд залишають відкритим. Воду зливають раніше ніж зваряться овочі (приблизно через 15 хвилин кипіння). На слабкому вогні доводять картоплю до готовності паром, що утворюється у щільно закритій каструлі.

Скільки потрібно води для варки овочів? У відкритому посуді на 1 кг овочів - 3-4 л воді, у закритому - овочі покривають водою не більше ніж на 1-1,5 см. Чим менше води, тим менше втрачається поживних речовин.

Коли ви припускаєте чи тушкуєте овочі, втрати поживних речовин значно зменшуються, смак овочів покращується, але збільшуються втрати вітаміну С.

Овочі треба варити у підсоленій воді (10 г солі на 1 л води) - це дає можливість зберегти корисні для організму людини солі калію. Виключенням є буряк та стручки гороху. Варячись у солоній воді, вони набувають неприємного смаку.

Смак зварених овочів при довготривалому зберіганні погіршується, а вітамін С руйнується. Тому намагайтесь використати їх не пізніше ніж через півтори-дві години після того, як зварили.

Вода, у якій варилися овочі, має багато цінних поживних речовин. Використовуйте овочеві відвари для приготування соусів та супів. Але лише свіжі, інакше такі відвари втрачають смакові якості і не рекомендуються для вживання.

Низькі температури холодильника корисні не лише продуктам харчування

Касети

Магнітофонні плівки з часом розмагнічуються, причому тим швидше, чим тепліше у приміщенні, де вони зберігаються. Тому цінні аудіо записи розмістіть на нижній полиці холодильника.

Колготки

Налийте у ванночку воду, покладіть туди нейлонові колготки і поставте у морозилку. Після відтавання такі колготки будуть носитися у три рази довше.

Черевики

Щоб "розносити" вузьке взуття, візьміть пластиковий пакет, вставте всередину черевика, налийте воду і поставте у морозилку. Вода при замерзанні розшириться й розтягне шкіру.

Підготувала **Чикільова О.І.**

ПОРАДИ ДЛЯ ТИХ, ХТО КУПУЄ "НЕДОБУДОВУ"!

Шановні читачі! В Україні зараз є багато недобудованих будинків. Дуже часто їх продають з тих чи інших причин. Щоб уникнути невдалих операцій, спеціалісти пропонують десять правил, яких слід дотримуватись під час покупки "недобудови".

1. Необхідно вимагати від продавця будинку робочі рисунки. У цьому випадку полегшується подальша оцінка стану будови і ступінь її відповідності проекту.

2. Треба дуже уважно оглянути об'єкт і з'ясувати чи немає суттєвих дефектів у конструкції, усунути які дуже важко або взагалі неможливо.

3. Оцінити стан будинку і намітити можливі шляхи усунення недоліків. Це краще зробити за допомогою спеціаліста.

4. Уважно оглянути несучі конструкції і визначити наявність тріщин у фундаменті і несучих стінах, правильність зведення каркасу даху тощо. Краще, коли будинок без оздоблення - тоді легше виявити наявні дефекти.

5. Потрібно з'ясувати наявність гідроізоляції. Якщо вона є, то слід оцінити її якість.

6. Обов'язково перевірити наявність димоходів і каналів природної вентиляції. Часто вони не працюють тільки тому, що будівельники не звертали увагу на розчин, який падав униз під час кладки стін і димоходів.

7. Якщо є дефекти, то треба підрахувати трудомісткість їх усунення, що без сумніву вплине на ціну покупки.

8. Якщо з'ясується, що помилки, допущені будівельниками, усунути важко або неможливо, то краще відмовитися від покупки.

9. Якщо робочі рисунки відсутні, потрібно зробити обмірні рисунки або ескізи будинку, що продається.

10. Після купівлі "недобудови" замовник, як правило, приймає рішення щодо реконструкції будівлі відповідно до своїх запитів.

Шановні читачі! Чекаємо на Ваші об'яви щодо купівлі-продажу нерухомості, будівельних матеріалів тощо!

Наш ДІМ

№ 1, 2003

Виробничо-практичний журнал
Виходить 6 разів на рік
Засновник і видавець:
КП "Редакція журналу "Дім, сад, город"

Додаток до журналу
«Дім, сад, город»

Головний редактор:
Влас П.П.

Літературний редактор:
Кротенко В.І.

Верстка, дизайн, макетування:
Дулицька Я.Ю.

Журнал "Наш дім" можна передплатити у кожному відділенні зв'язку. Передплатний індекс **74453**, вартість передплати на 12 місяців у 2003 році – **14** грн.**16** коп. Передплатний індекс комплектів "Наш дім" + "Дім, сад, город" **21871**.

Серія регістрації журналу КВ, № 812 від 07.07.94

Підписано до друку 8 січня, 2003 р.
Тираж 14000 прим. Зам. 0137301.
Ціна договірна

Адреса редакції: 02094, Київ-94, пр. Гагаріна, 17а
Тел./факс: 477-73-01; 552-95-11; 552-94-60
E-mail: naschdim@HyBce.com

Видруковано в Державному видавництві "Преса України", 03047, Київ-47, пр. Перемоги, 50

"Наш дім" – з любов'ю до людей!

Оселя для молодої сім'ї

Будинок площею 124 м² призначений для однієї родини й має всі ознаки бунгало: одноповерховий, розташований на великій ділянці, має чотирисхилий дах.

Особливо гарне враження від будинку виникає при першому погляді на його фасад, а потім - на терасу, про яку треба розповісти докладніше. Вона захищає будинок і від поглядів перехожих, і від вітрів. На терасі можна також відпочити, навіть навесні, коли надворі ще прохолодно. Улітку ж тераса служить продовженням житлової кімнати. Завдяки даху, що простирається над усією терасою, у жаркі дні тут прохолодно. На терасу можна пройти з житлової кімнати, а також із батьківської спальні.

Прості деталі фасаду створюють відчуття неповторності цього будинку. Наприклад, дуже добре виглядають покриті лаком білі дерев'яні рами вікон, двері, трапецієвидний еркер, горизонтальна обшивка карнизу даху. А пофарбовані в білі тони несучі елементи підкреслюють елегантність цього будинку-бунгало.

Оригінальне й внутрішнє планування будинку. Поділ вітальні і їдальні - чисто зоровий. Їдальня, розташована в трапецієвидному еркері, має низьку стелю з вбудованими галогенними світильниками. Поділ вітальні і їдальні підкреслює і підлога, викладена з плитки порізному.

Технічні дані

Житлова площа - 125 м².
Розміри - 12,4х13,6 м².
Тип будинку - щитовий, матеріал - дерево.
Утеплювач - мінеральна вата.
Фасад - оштукатурений.
Дах - вальмовий, 28°.

Індекс – 74 453
"Наш дім" + "Дім, сад, город" – 21871

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ – ОБЛАШТУВАННЯ ОСЕЛЬ, МАТЕРІАЛ ПРО ТЕПЛИЦІ. І НЕ ТІЛЬКИ!